ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. FEBRUÁR 10. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

FÉLÉVI BIZONYÍTVÁNY



– Tudod, papa, az iskolában még ötös volt, csak közben elértéktelenedett.

NEMES ZOLTÁN RAJZA

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Becsei Miklós
Bodnár Gyula
Bólya Péter
Cser Gábor
Csukás István
Galambos Szilveszter
Iszlai Zoltán
Mátyás István
Sinkó Péter
Walter Béla

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Brenner György
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Szmodis Imre
Dr. Tarnóczy Zoltán

BÓLYA PÉTER:

MORFOND-ÍR

Betűzöm (vagy hallom, mindegy, nem emlékszem már) a hírt: Oly sok feljelentő levél érkezik a kormányzó párt címére, hogy panaszirodát lesznek kénytelenek állítani...

Vajon én, B. P., hogy' viselkednék, ha ismét feljelentő leveleket kellene írnom?

Hát... Mindenekelőtt arra gondolnék, míg rovom a gyakorlott sorokat, hogy ó, megy ez! Az elmúlt 150 év során még nem volt olyan rendszerváltás vagy politikai balhé, hogy tollat ne ragadtam volna, feljelentendő valamely haragosomat, például a K. Pistát '44-ben, mikor bejöttek a németek, nem azt írtam a levélben, hogy ez a szemét Pista elcsábította a feleségemet, haragszom rá, hanem azt, hogy kedves Gestapo, K. István egy veszedelmes „komenista", Marxot olvas, és amit megtud belőle, rádión jelenti az oroszoknak.

'51-ben névtelen piszmót küldtem Rákosinak, hogy a szomszédom, P. Jánosné („lehülyézett a szeretőm előtt, utálom"), nos, P.-né kutyát tart és van neki egy *lánca* is, ugye tetszik érteni? Vigyék el, legyenek szívesek, egy fényes hajnalon.

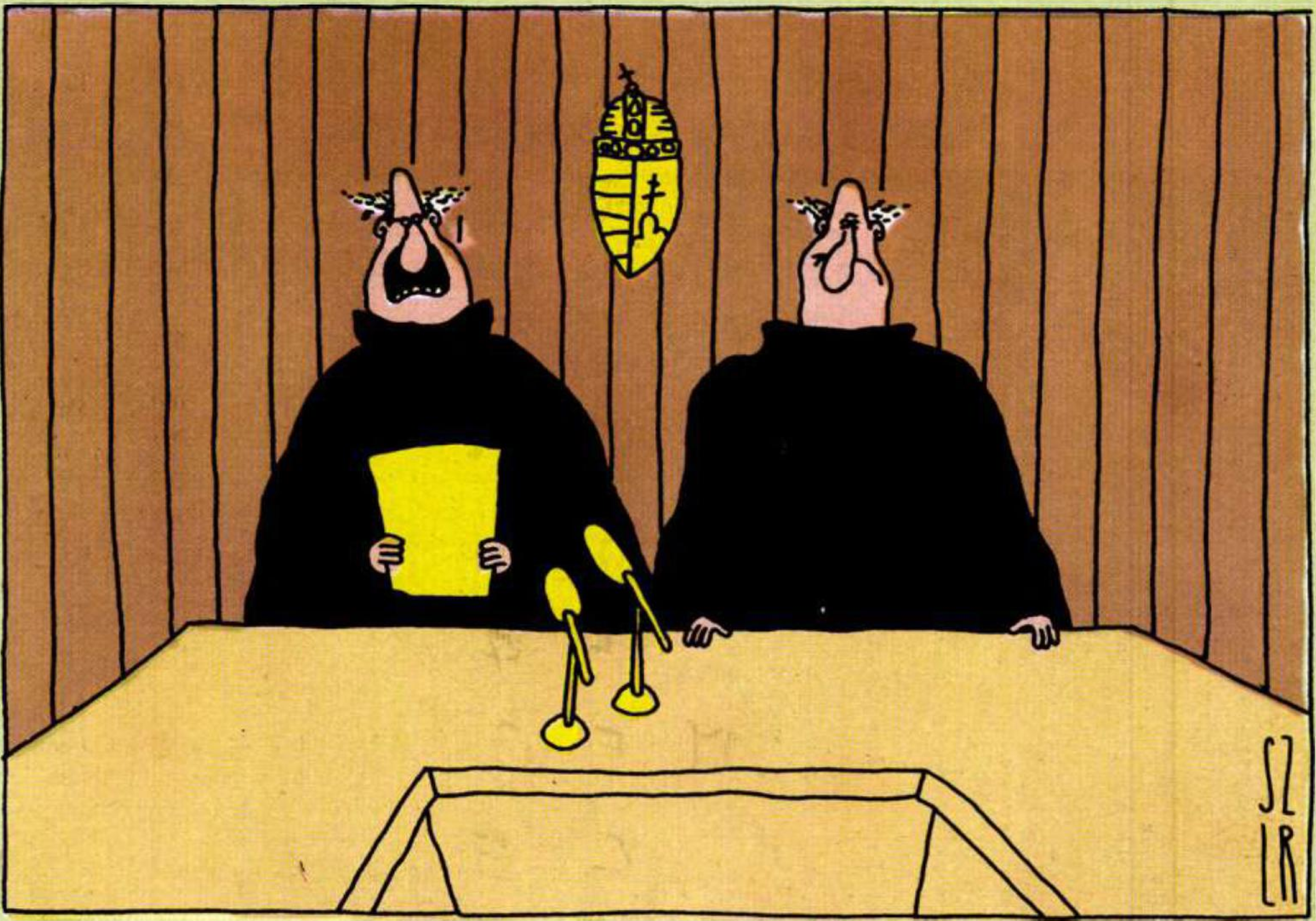
'56. október 30-án levelet kűttem a kormánynak (melyiknek is?), hogy B. tanárnő – aki megbuktatta a kisfiamat, mert azt találta mondani a történelemórán, miszerint Dózsa az egy futballkapus Újpesten –, tehát a tanárnő ávós volt, már 1921-től kezdve, még születése előtt beszervezték, el vele!

'61-ben feljelentettem *apámat,* hogy megszült a Horthy-éra alatt, '68-ban Nyers Rezsőt, hogy nincs rendesen megfőzve, '75-ben a házmestert, mert kétszer hajtotta be a liftpénzt, pardon, dehogyis ezt írtam, hanem azt, hogy tiltott irodalmat olvas, magam láttam a kezében, miközben fűteni indult, a „Cement" című művet; s most '93-ban... Hát igen, most már feladom *önmagam* mint notórius feljelentőt, névtelen levelek kitartó íróját, hátha végre engem is lecsuknak, és végre fogyni kezdünk, jó lesz így, kormányzó? Illetve kormányzó párt? Illetve... *Hogy is van ez most? Kinek címezzem a levelet?*

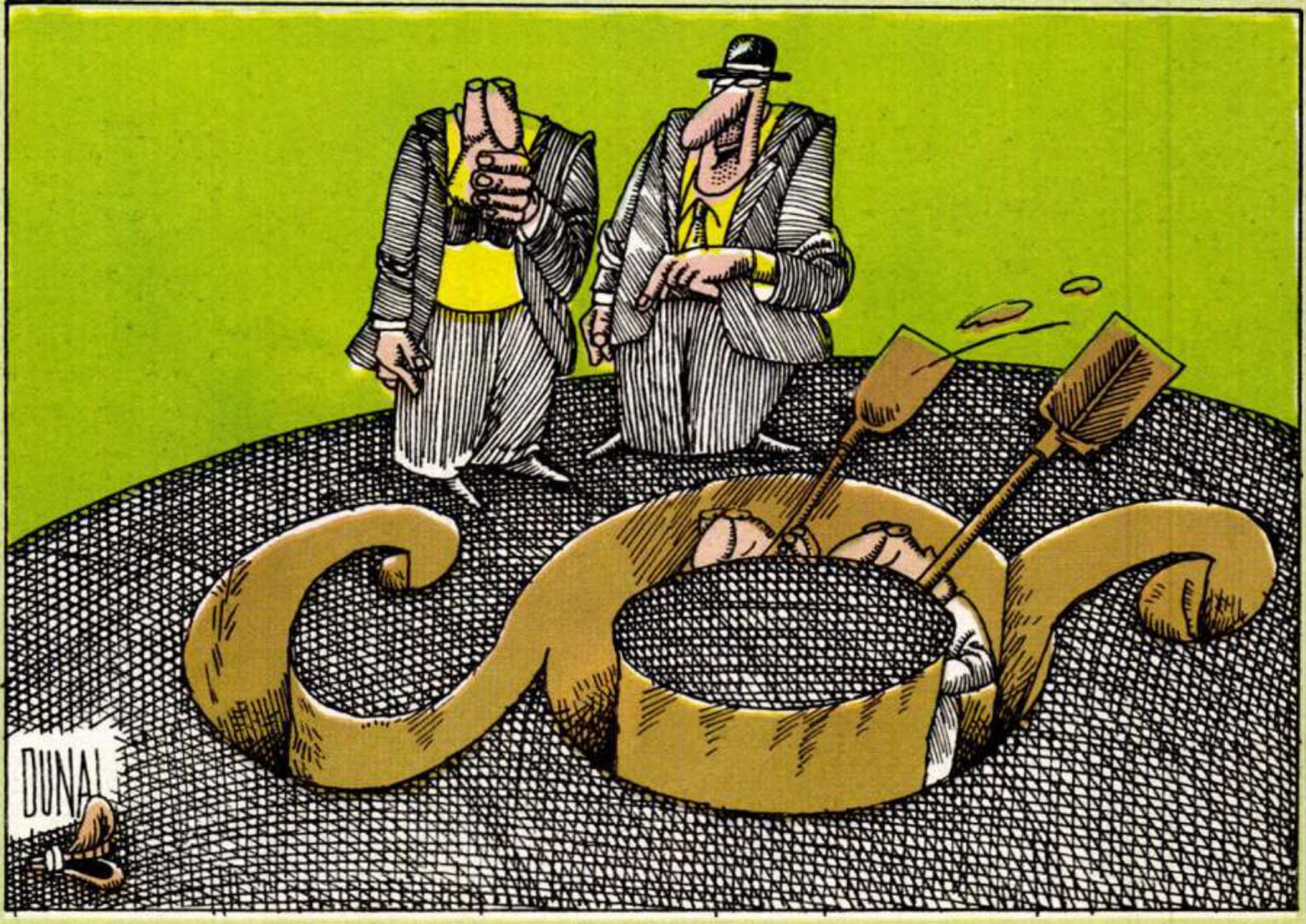
RÉMHÍR



– Te, hallottad, Lenkém, már a függetlenek is két frakcióra szakadtak!!!



– Az Alkotmánybíróság ezennel kimondja: népszavazás útján Kónya Imre nem kényszeríthető szakálla levágására...



– Nem régészeti ásatás! Vitapartnereink hivatkozási alapot keresnek.

LÉTMINIMUM ALATT ÉLŐ ROYALISTÁK

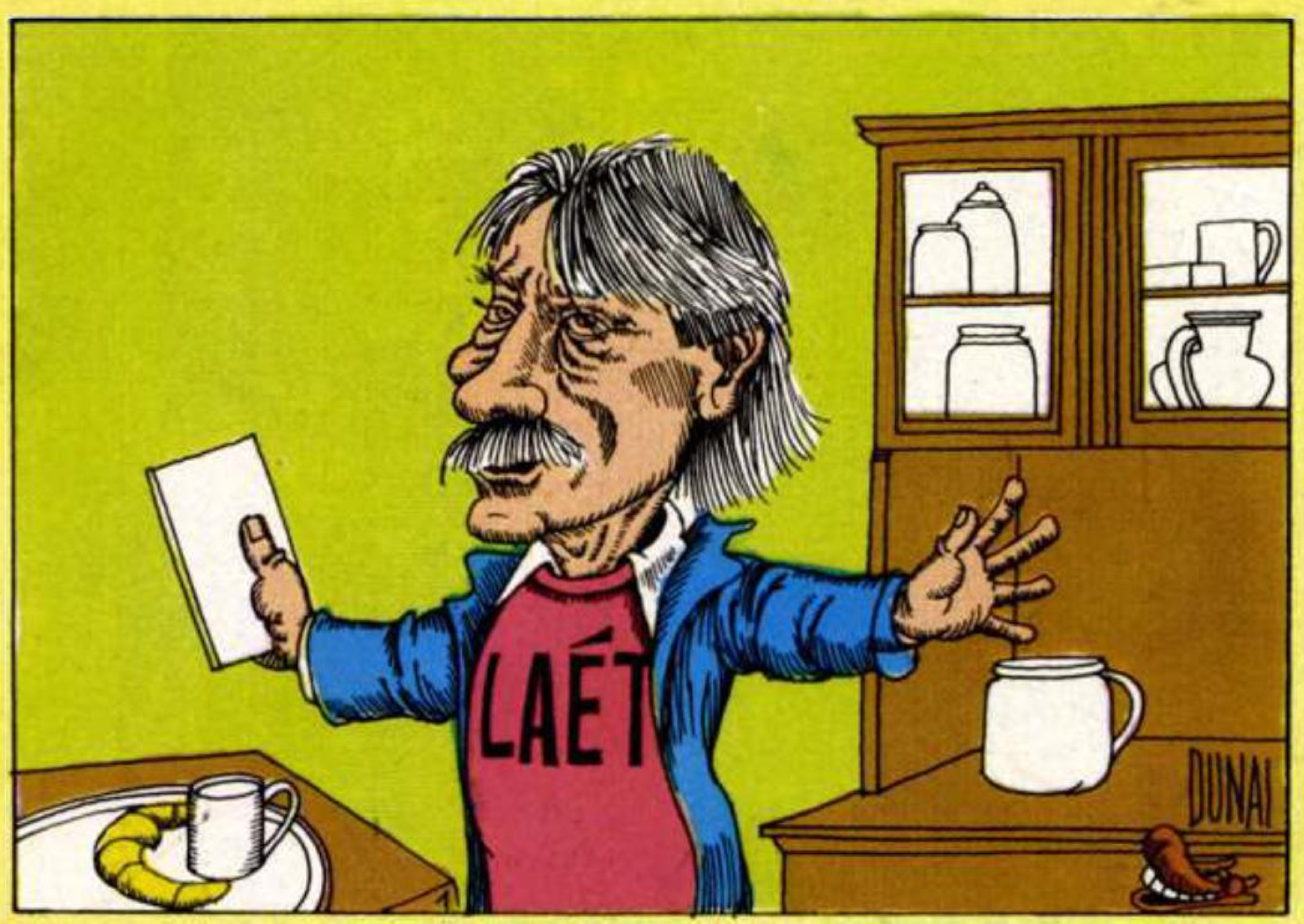


– Bezzeg, ha lenne királyunk, az szétkergetné a parlamentet, mint I. Károly.



– Jegyet, bérletet, Ludas Matyit kérem felmutatni!

BIZONYÍTVÁNYOSZTÁS



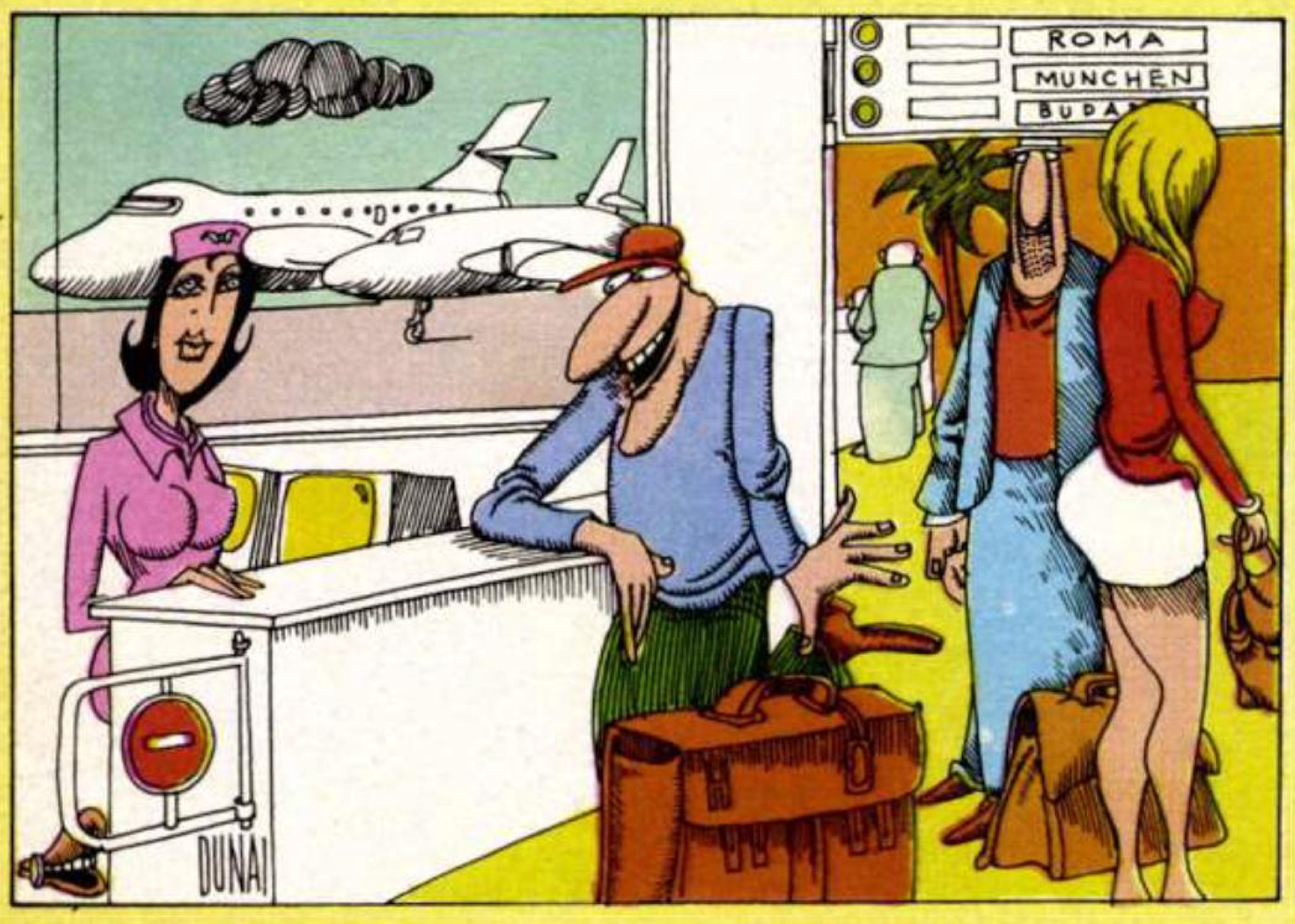
– Eredetileg a parlamentet akartam megbuktatni, de az Alkotmánybíróság nem engedte.

A KISPESTI MDF-PIACI KÜZDELEM:



Vesztese a szegény vásárló, győztese a rendőrség.

TURIZMUS



– Mit szólna, kisasszony, ha egy repülőjegyért elénekelném a „Fel vörösök! proletárokat!"?

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Mindig irigyeltem azokat, akik világmegváltó elképzeléseiket megvalósulni látták. James Wattot, aki láthatta működni a gőzgépet, a Lumiére fivéreket, akik tanúi lehettek a mozi diadalmas felvirágzásának, Ronald Reagant, aki megérhette a Szovjetunió szétesését. Arra vágytam, hogy a nyomukba lépve adhatok valamit az emberiségnek, valamit, aminek valóra válásának még szemtanúja lehetek.

Nem akarom elkiabálni, de úgy tűnik: álmom a megvalósuláshoz közeledik.

Sínen vagyok.

És jön a villamos.

Az a villamos, melyről a tavaly szeptemberi Ludas Magazinban elmélkedtem. Megírtam: nem csodálom, hogy a főváros ráfizet a tömegközlekedésre. Sokan bliccelnek, olyanok is, akiknek ez nem áll szándékában. Mert nem egykönnyen lehet jegyhez jutni, a lyukasztó alkalmatosságok pedig hol működnek, hol nem. Többnyire nem.

Vagyis bíráltam a Békávét, és ezen keresztül a Fővárosi Önkormányzatot. Ellenzéki hangot ütöttem meg velük kapcsolatban, ám konstruktív ellenzékit. Alapelvem ugyanis az: bírálni könnyű. Csak az tegye, aki rögtön elő tud rukkolni egy zseniális megoldással. (Ezt az elméletemet tisztelettel ajánlom az ellenzéki képviselők figyelmébe!)

Nos, én előrukkoltam. Ne vegyék szerénytelenségnek, csupán lustaságnak, hogy most szó szerint idézek szeptemberi irományomból:

„Jegyárusító személyeket kellene alkalmazni, akik a legkézenfekvőbb helyen: a járműben fejtenék ki áldásos tevékenységüket. Ők nem csak árusítanák a jegyet, de rögtön kezelnék is, így a járatlanabb utas jegyének kezelése is megtörténne.

A jegyárus szabad perceiben felvilágosítást is adhatna az utasoknak, óvhatná a járművet a rongálóktól, sőt, szemmel tarthatná a le- és felszállást, így jelt adhatna a vezetőnek az indulásra. Mivel így a jegyárusításon kívül más tevékenységet is folytatna, ki kellene találni egy jó elnevezést az így keletkező mesterségre. Magam a kalauz szót javasolnám.

Hiszem, hogy a mai munkanélküliség közepette sokan szívesen végeznék ezt a munkát. Javadalmazásuk sem okozhatna gondot, hiszen, ha csak tíz percenként egy embert bírnak rá a jegyvásárlásra, már bőségesen megkeresnék az órabérüket, adójukat – társadalombiztosítási járulékuk pedig könnyedén fedezhető lenne az így megtakarított munkanélküli-segélyekből. Ha a BKV minden járművén utazna kalauz, jelentősen növekedne a vállalat bevétele, sok ezer ember munkához jutna, javulna a főváros lakóinak közérzete.

Végül, de nem utolsó sorban: le lehetne szállítani a viteldíjat. Mert, ha minden utas fizetne, alacsonyabb árak mellett is kifizetődő lenne a járművek üzemeltetése."

Nos, most olvastam valamelyik újságban, hogy a BKV-nak szándékában áll megvalósítani javaslatomat: erősen fontolgatják, hogy a forgalmasabb vonalakon kalauzok utaznak majd. Különös módon javaslatom másik (zseniálisabb) felét, mármint azt, hogy ha többen fizetnek, olcsóbb lehet a jegy, nem vették figyelembe. Éppen ellenkezőleg: állítólag 25 forintra emelik az árát. Ennek is megvan a maga logikája: ők *így jobban jönnek ki*... Az utas meg – szegény – kénytelen fizetni. Pláne, ha van kalauz...

Furcsálom, hogy mind ez ideig nem kerestek meg, hogy mit kérek korszakalkotó találmányomért. Mert, hogy a jogdíj megillet, az kétségtelen.

Ám megnyugtatom a fővárost: nem vagyok mohó. Csak annyit kérek, hogy a kalauz ne csak jegyet áruljon, hanem Ludas Matyit is. Figyeljék meg, mennyivel jobb lesz tőle az emberek kedve, mint a jegytől. Hogy lapunk árusítása ne okozzon számolási bonyodalmat – más a jegy ára és más a Ludas Matyié –, mi a BKV segítségére sietünk. Idáig egy Ludas Matyi 6 forinttal drágább volt a villamosjegynél (24 Ft a 18-cal szemben). Mi ezt a különbséget eltüntetjük, vagyis már február elsejétől 25 forintért kínáljuk az olvasónak, vagyis a villamosjegy tervezett áráért.

Persze az igazi az lenne, ha a kalauzok megelégednének azzal, hogy az utas felmutatja a nála lévő Ludas Matyit, és ez esetben nem kötelezik jegyváltásra. Itt sajnos csak részeredményre számítunk.

A 70 éven felüliek biztosan megkapják ezt a kedvezményt.

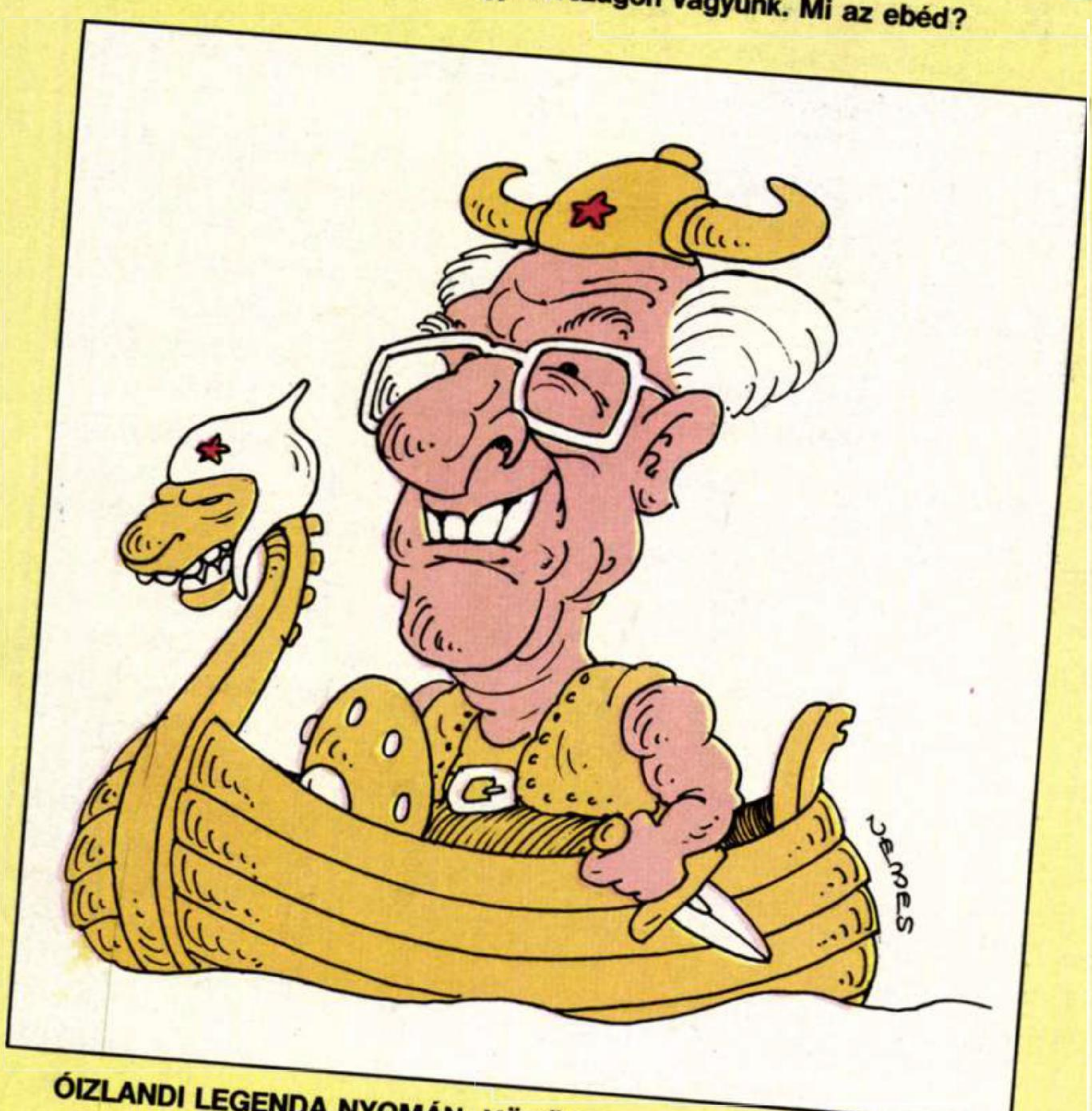
HATÁRSÉRTÉS



– Jól van, igazolta magát, Magyarországon vagyunk. Mi az ebéd?

TÖRÉKENY BOSZNIAI TŰZSZÜNET





ÓIZLANDI LEGENDA NYOMÁN: VÖRÖS ERIK ÁTKEL AZ ÓCEÁNON ÉS FELFEDEZI AZ ÚJ VILÁGOT

BEZZEG KÜLFÖLDÖN!



– Á, az nem a Rumcájsz, a szlovákok szedik az útadót!

WASHINGTONI STAFÉTA



BEZZEG

Ólomkönnyű hétköznapjainknak hála, ismét divatba jött – úton-útfélen *bezzegelünk*.

Bezzeg akkor még a miénk volt a legvidámabb barakk, s *úgy* gőzölgött a krumplileves, és télen *hidegebb volt a hideg*.

Bezzeg akkor még nem tudtuk, hogy a csehszlovákok csehek és szlovákok, a *jugók* pedig szerbek és…

Bezzeg akkor még jegyezték a békekölcsönt, *jegyezték* a másképp gondolkodókat és jegyezték a magyar focit.

Bezzeg akkor még örülni tudtunk a Trabantnak, a panellakásnak és a bőrösvirslinek.

Bezzeg akkor még tartottunk a *szélsőktől,* és *tartottunk* dugidollárt a párnacihában. (Utóbbit ma is.)

Bezzeg akkor még a Ludas Matyiban sem bezzegeltünk.

Bezzeg!

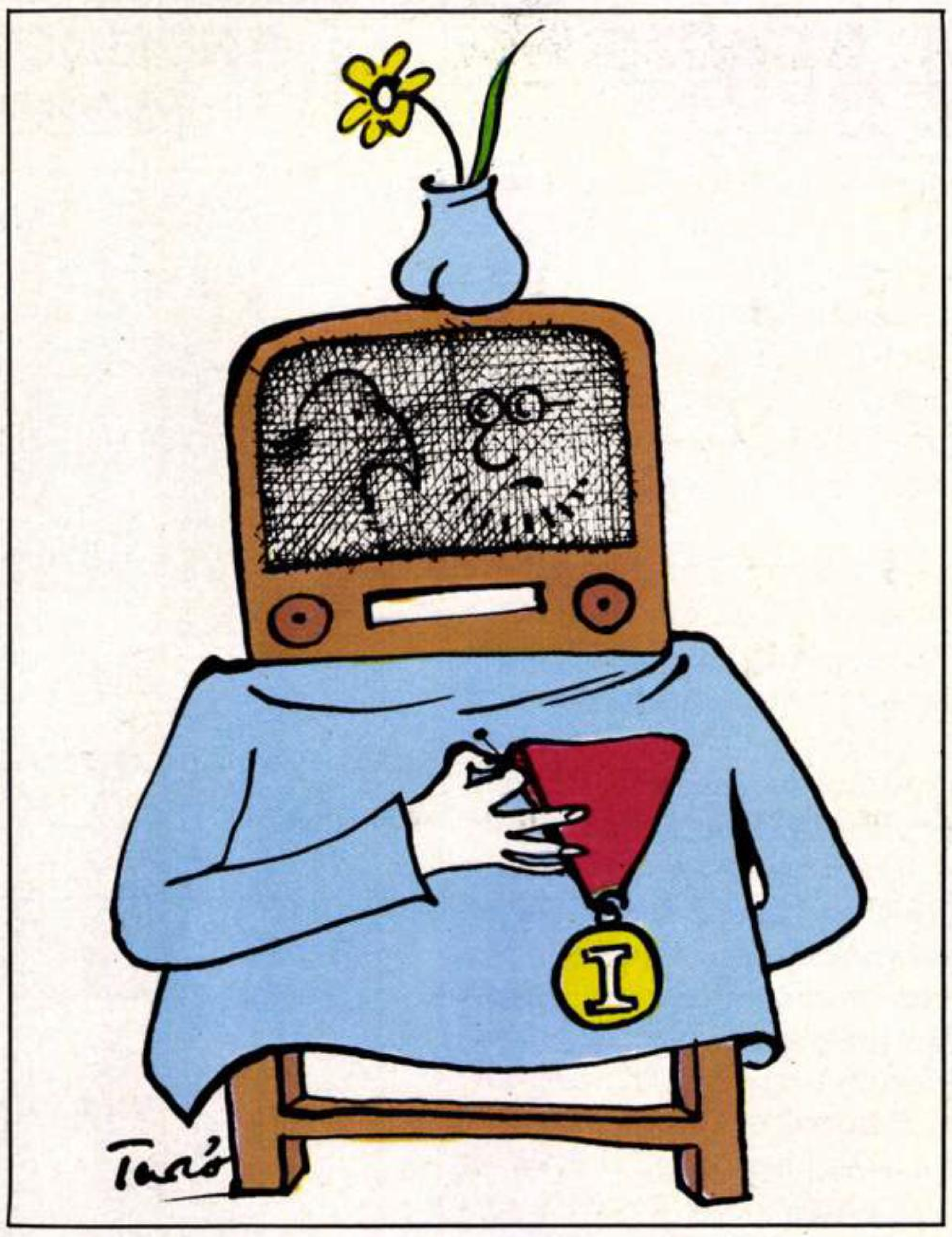
(ALT)

A HÍR IGAZ

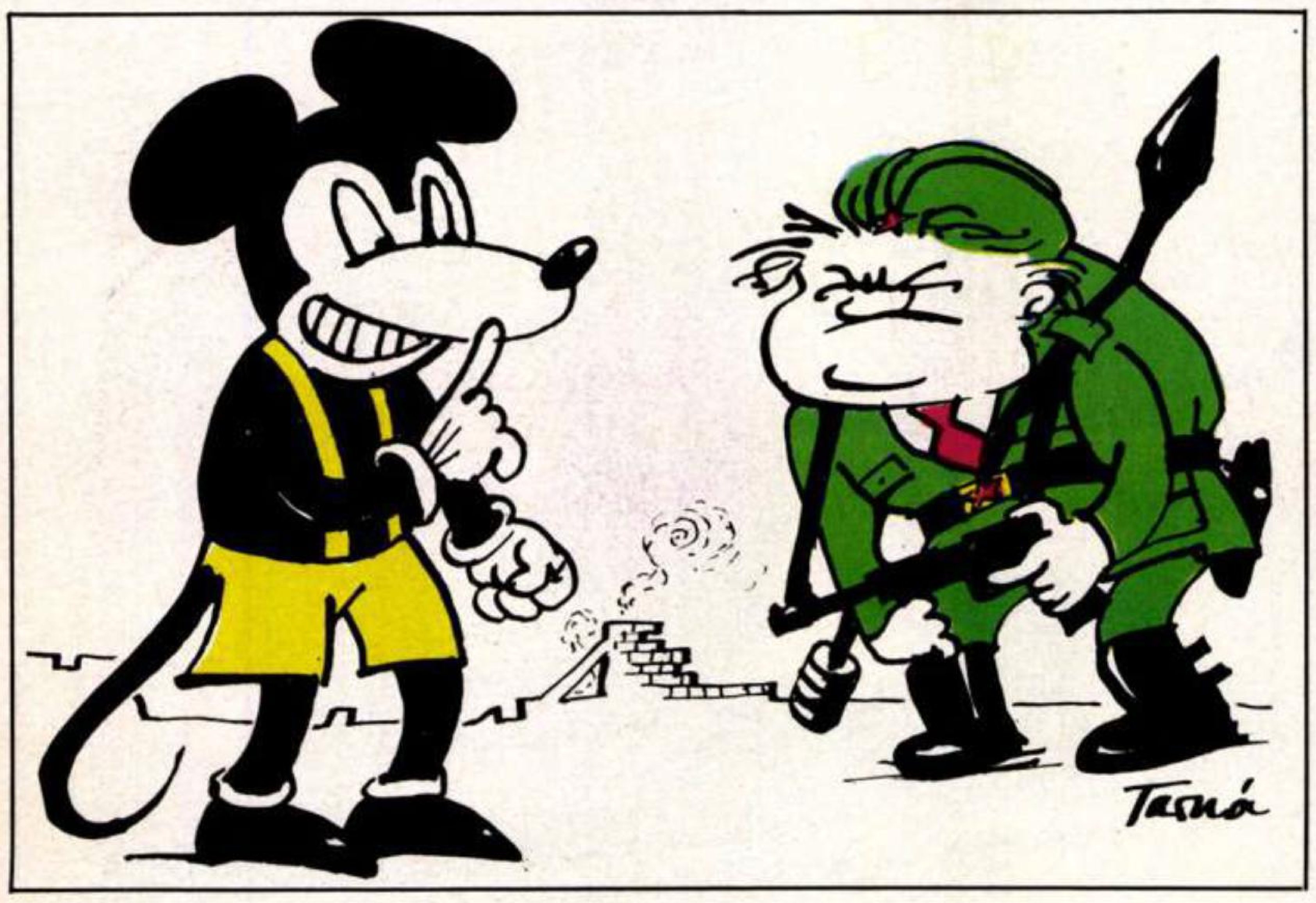
AZ ELSŐ ETIKAI KÓDEX



A 168 ÓRA SZERINT A LEGJOBB MŰSOR A 168 ÓRA



ÚJABB AMERIKAI SZANKCIÓ:
A BELGRÁDI POLITIKÁBAN BETILTOTTÁK A MIKI EGERET



KÉT SZERB HATÁRŐR ELTÉVEDT A SŰRŰ KÖDBEN



SINKÓ PÉTER:

LAPKONTROLL

Mielőtt bárki botor módon a sajtószabadság elleni merényletre gondol a cím láttán, azonnal kénytelen vagyok leszögezni, téved. Nekem semmi bajom nincs a sajtószabadsággal, azt írnak a lapok, amit akarnak, vagy amit akartatnak velük. A Lapkontroll, José Silva nagyszerű módszerének, az emberiség nagyobbik részét már meghódító Agykontrollnak az írott sajtóra való átültetése. Célja egy olyan átfogó módszer bemutatása, amellyel az újságolvasó embertársaimat tanítom meg arra, hogy hogyan védjék idegrendszerüket. Természetesen egy újságcikk keretében ezt lehetetlen teljes mértékben teljesíteni, a témában könyv készül. Most csak rövid ismertetésre van mód.

Az első, és a legszembetűnőbb dolog amit az írott sajtóval kapcsolatban világosan tudni kell, hogy nem tudunk lazítani. Lázítani már csak-csak, de lazítani egyáltalán. Tehát először ezt kell megtanulnunk.

Helyezkedj el tehát kényelmesen, csatold ki az övedet a hasadon, és tegyél magad elé néhány újságot. Száztól visszafelé kezdd el bennük számolni a csúsztatásokat. Mikor a nullához érsz, már az alfa állapotában vagy. Az alfa állapot az agynak azon állapota, amikor már mindent bevesz. Egy ideig képes az elme tiltakozni, és egy-egy olvasott badarság esetén kijelenteni, hogy hülyeség, baromság, nem igaz, de aztán a sok lúd disznót győz. Tehát az alfa állapotban kell a legjobban vigyázni. Ezért most csak kellemes dolgokra kell gondolni. Például egy szeretett lényre. Mondjuk az édesanyádra. Aztán olvass megint egy kicsit, és gondolj a főszerkesztő édesanyjára. Meglátod könnyebben megy, mint ahogy első pillantásra látszik. Élvezd a finom remegést a kezedben.

Most programozd be az agyadat. Nézd meg előbb az egyes, majd a kettes programon a híradót. Vesd össze azzal, amit olvasol. Vesd össze a híreket. Vesd össze a színeseket. Ne engedd, hogy elhatalmasodjon rajtad a kétségbeesés. Végy egy nagy levegőt, és gondolj arra, hogy valahol süt a nap. Képzelj el egy hírt, amiben nincs politika! Nehezen fog menni, az embernek nagyon bele kell nyúlni az emlékeibe. De ne add föl a reményt. Többször próbálkozz, meglátod, a végén sikerülni fog!

Most egyre nehezebb feladat vár a képzeletedre! Te csinálj hírt! Próbálj meg egy olyan hírt kitalálni, amelyikkel kapcsolatban senki sem fogja megkérdezni Konrád György véleményét. Dehogy lehetetlen! Ne add fel! Kicsit erőlködsz, és sikerülni fog!

Most teljes absztrakció következik! Olyan dolog, mint amilyen az egy kézzel való tapsolás hangja, vagy a kacsatánc. Képzelj el egy olyan hírt, amelyikkel kapcsolatban nem lehet bebizonyítani, hogy idegengyűlölő vagy, és éjjel nappal mások elpusztításán gondolkodsz. Egyszerű, rövid mondatra van szükség, minél kurtább, annál nagyobb a siker esélye. Például: »süt a nap«. Bár ez nem jó, mert a »süt« az csak egy betűvel több az »üt«-nél, a »nap« meg barnít, végül az derül ki az egészből, hogy nálunk verik a cigányokat. Gondolj ki te valami jobbat.

Végezetül gondolatban végezz söprő mozgást, mintha kisöpörnéd a bántó dolgokat az újságból. Ha jól csinálod a gyakorlatot, a végén kapsz egy szép nagy üres papírt, amit számtalan módon felhasználhatsz. Befőttek alá a spájzba, gyerekrajzokra, földrajzkönyvet bekötni, repülőnek, zsírosan kitört ablakra, kiszámolni rajta az adódat, sárkánynak.

A gyakorlat végén gyere ki az alfából, és menj inkább moziba... három újság árából már egy egészen jó filmet lehet látni...

MI KÉNE?

Az egyik hivatal ügyintézője, akinél reklamáltam, elküldött melegebb éghajlat alá. Rögvest betértem az „Utazzon Ha Győzi" turista kft.-hez, hogy ajánljon valamilyen társasutat, mondjuk a Földközi-tenger környékére. Ott talán melegebb az éghajlat, ebben a fagyos télben. Nekem mindegy hová, csak süssön a nap, még a legforróbb hóesésben is.

Különben is jó világot látni. Legyen az embernek sok szilárd ismerete és mind kevesebb olvadó pénze. Befizettem hát egy csoportos útra, Mykénébe, ebbe a szép turistaparadicsomba. Nem olyan paradicsom, mint Ádám és Éváé volt, de mint kiderült később, almafa és kígyó ott is volt. Mellékeltek a csoporthoz idegenvezetőt, aki elég jól tudott mykénéül, csak magyarul nem. De hát annyi pénzért mi kéne?

Mindezzel nem volt semmi gond. Ellenben a rokonok, meg az ismerősök, barátok! Amint kiderült, hogy készülök Mykénébe, azonnal fölsorolták, hogy mit hozzak, nekik mi kéne. „Apróság! Neked az igazán semmi! Tudom, hogy kevés a peták, amit kaptok itthon forintért, de ezt a csekélységet..."

Csakhogy sok csekélység sokra megy. Öcsinek egy olyan mykénéi, eredeti focilabdát hozzak, amelyik csak ott kapható, s amelyiken kívül van a belső, belül a külső, hogy könnyebb legyen foltozni, ha kipukkan. Összesen 300 peták, kitelik abból a 150-ből, amit kapsz per turistakopf. Huginak olyan hajcsavarót, amit csak Mykénében lehet kapni, amelyiket nem kell csavarni, magától tekeredik, előre beprogramozva. Nem drága, 25 peták egy darab, tíz elég is belőle. Telik a 150-ből.

Rózsi néni azt hallotta, hogy Mykénében aztán nem gond, hogy kinek mi kéne, csak úgy dobálják a kereskedők az ember után a vanília illatú, zenélő, háromnegyedes műbőrzekét, műbirkából. Állati olcsó, 1000 peták az egész! Nem kérek semmit tőled, csak ezt az egyet!

A körzeti orvos fölírta egy papirosra annak a csakis Mykénében kapható, különleges délkeleti gyógyszernek a nevét, amiből 100 kapszula egy kúra, összesen 186 peták, legyek szíves, ha már arra járok, forintban levizsgálja a családon.

A házfelügyelő azt kérte, hozzak egy olyan különleges kapucsengő-szettet, amit ha kapuzárás után nyomkodnak a lakók, egyáltalán nem szól, csak beragad a gombja. Hiába mondtam, hogy olyan itt is van bőven, nem tágított. Mondta, hogy olyan is van ám Mykénében, amelyik áramszünet esetén se szól, nem kell kaput nyitogatni a sötétben. Hozzak legalább hármat, hogy ha netán valamelyik rossz és mégis cseng, legyen tartalékban másik.

Odaérkezéskor népes kereskedőhad fogadott a léghajóállomásnál, s megtudván, hogy magyar csoport érkezett, egymást túlharsogva kiáltoztak: – Mykéne, ha vóna? Mykéne, ha vóna?

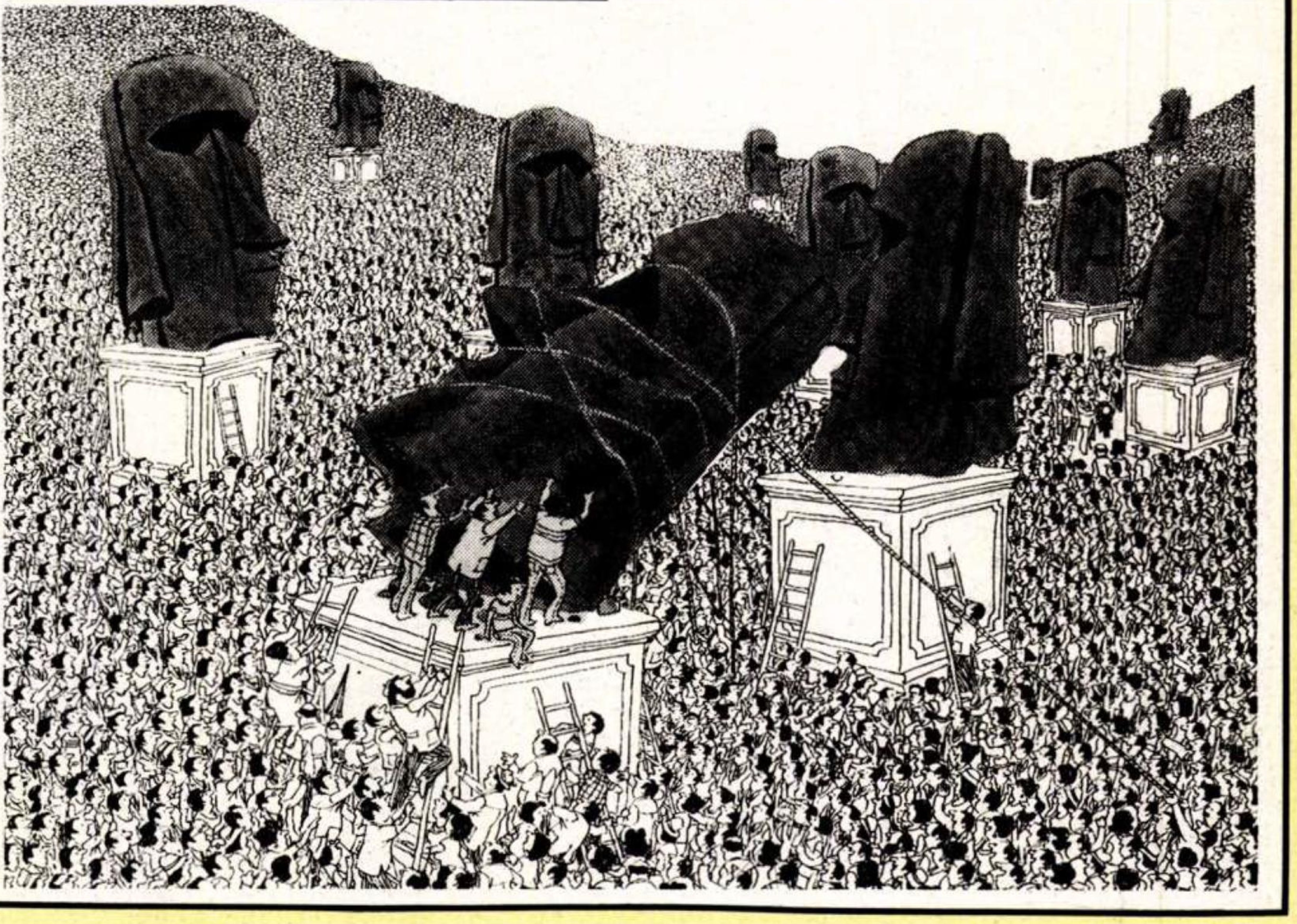
Mi kéne. Jó vicc! Először is 6000 peták! Hogy Lili néninek is megvehessem azt a makimajomszőrrel kitömött tarka stiglicet, amelyik eloxált alumínium kalitkában Mozart-áriákat énekel, és csak ott kapható, Mykénében. S anélkül Pesten nem lehet élni, csak élni-halni érte.

ALFÖLDI IMRE

BRENNER GYÖRGY (1939–1993)

Leheletfinom rajzai (*vonalkódolt* miniesszéi) húsz éven át jelentek meg hétről hétre a Ludas Matyi hasábjain.

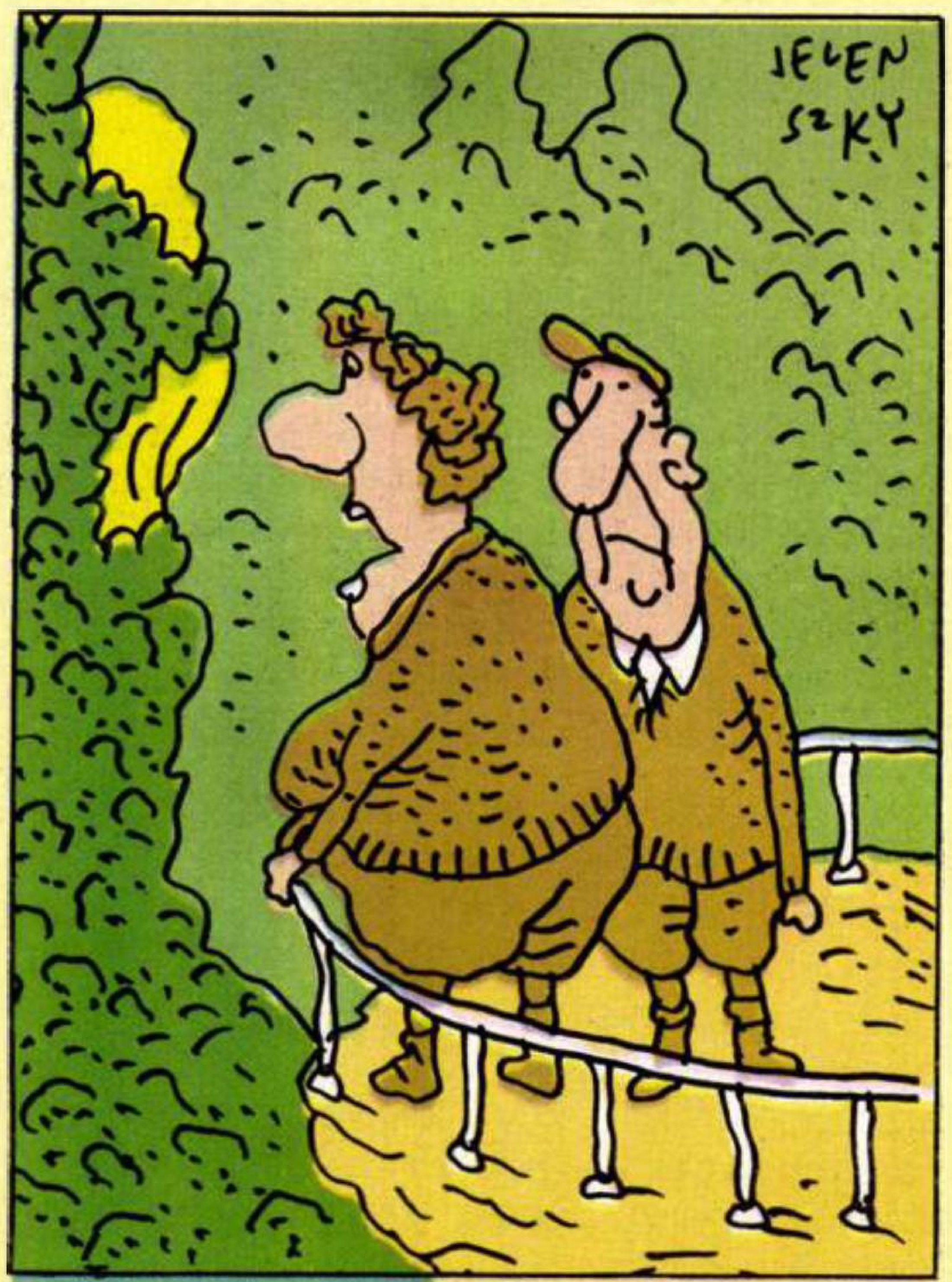
Emlékedet kegyelettel őrizzük, Gyuri.



TURIZMUS



– Amíg összeszedjük magunkat, foglalkozzanak a vasiparral!



– Bezzeg harminc éve ugyanitt én voltam csodálatos, nem a panoráma.



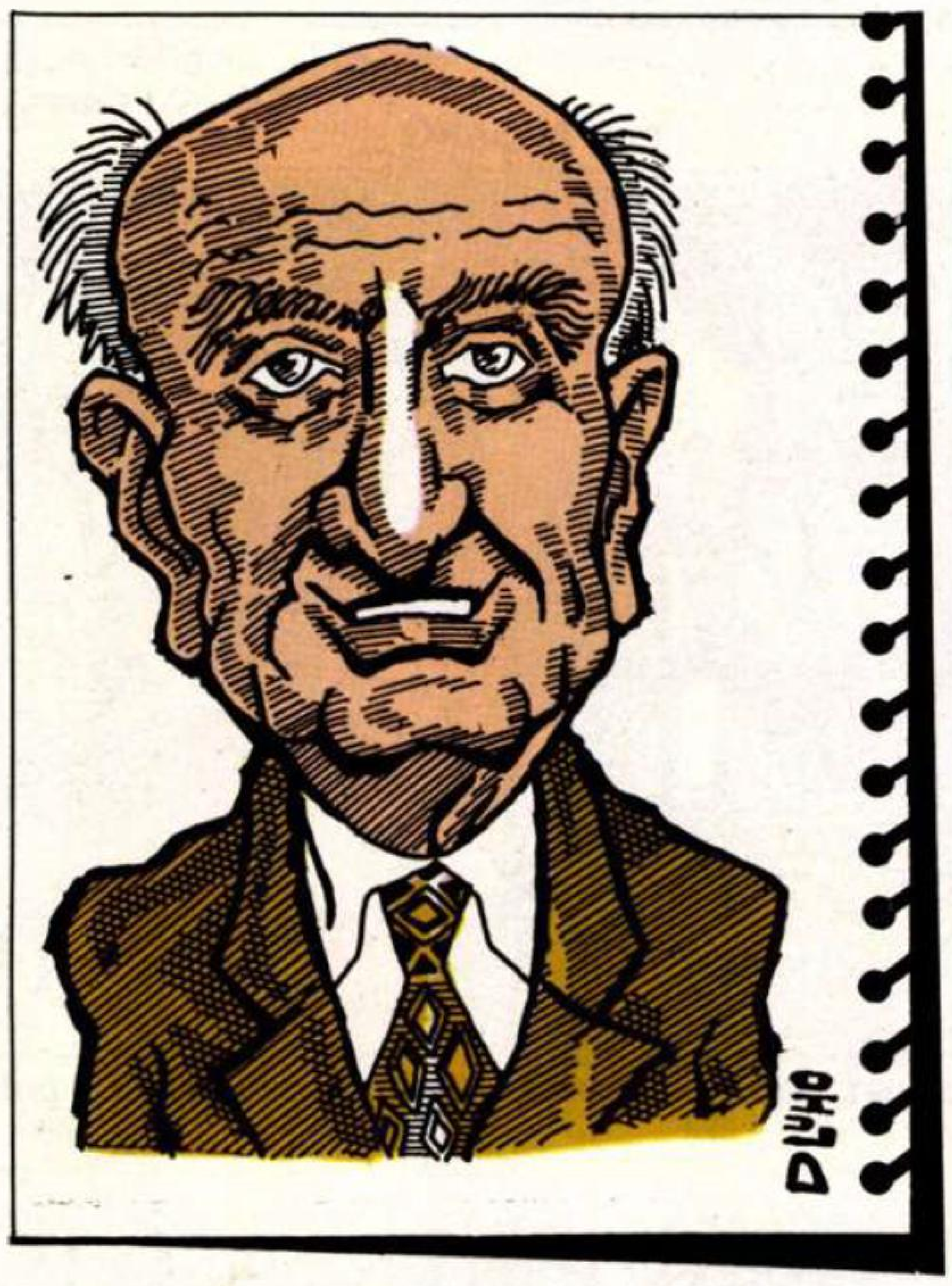
– Hazahozni nem tudjuk, de kap egy túlélő csomagot.

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

VARGA LÁSZLÓVAL,

a Kereszténydemokrata Néppárt elnökhelyettesével



– Elnökhelyettes úr! A Ludas Matyiban Humor és politika címmel beszélgetéssorozatot indítottunk népszerű politikusokkal. Beszélgettünk Für Lajossal, aki megrögzött civil, miközben honvédelmi miniszter; Furmann Imrével, aki úgy alelnök, hogy nem alelnök, Oláh Sándorral, aki kisgazda, ám Torgyán szerint nem kisgazda, Vitányi Ivánnal, aki Horthy közvetlen rokona, de az MSZP képviselője...

– Nehogy már velem úgy kezdjék, hogy Varga László, aki kereszténydemokrata, de nem keresztény!...

– Szó sincs róla! De az ön névjegyén ez áll: rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter, miközben ön sem nem követ, sem nem miniszter...

– Igazuk is van, meg nem is. Sokfelé járok külföldre tárgyalni, és ilyenkor nem csak a pártom, de az ország követe is vagyok. És ilyenkor a miniszteri rang is nagyon segíti a munkámat. Ez korántsem holmi rangkórság, de másképp tárgyalnak valakivel, aki ilyen névjegyet tud felmutatni. De volt már mulatságos esetem is ezzel kapcsolatban. Címeim, mint látják, rövidítve szerepelnek névjegyemen: r.k. követ és megh. miniszter. Amikor egy helyütt felolvasták, így hangzott el: római katolikus követ és megh... – itt a felolvasó megállt egy pillanatra, konstatálta, hogy élek, és így folytatta: meg miniszter.

– A meghatalmazott ez esetben olyasmit jelent, mint a tárcanélküli?

– Van egy nagyon lényeges különbség: a tárcanélküli miniszternek csak tárcája nincs, a meghatalmazott miniszternek fizetése sincs...

– Ön negyven évig élt külföldön, zömmel Amerikában...

– Így igaz.

– Meg kell mondanom, ez érződik a beszédén.

Varga László tekintetében csodálkozás és némi sértettség. Gyorsan folytatom hát:

– Magam is jártam Amerikában, és az ottani magyaroknál már a második mondat után meg tudtam állapítani, ki mióta él odakinn. Mert aki negyven éve, az tökéletesen beszél magyarul – aki négy hónapja, annak már nagyon nehéz ez a hungarian language...

– Ezt magam is tapasztaltam. De az én kiejtésemen nem csak azért nem érződik a hosszú távollét, mert az anyanyelvét nem felejtheti el senki. Sohasem jöttem ki a gyakorlatból, ugyanis én az angolt is dunántúli kiejtéssel beszélem. Született antitalentum vagyok az idegen nyelvekhez. Barátaim csodálkoztak is, amikor Amerikában a sok beszéddel járó ügyvédi foglalkozást akartam folytatni.

– Valamiből ott is élnie kellett.

– Volt nekem más kenyérkereső foglalkozásom. Egy ideig a Szabad Európa sajtó osztályán dolgoztam, nagyon tisztességes fizetésért. De az a munka nem elégített ki. Itthon is ügyvéd voltam, ott is az akartam lenni. Ehhez persze ott is el kellett végeznem egy amolyan kiegészítő tanfolyamot. Amikor egy vizsgán „védőbeszédet" mondtam, megkérdezték, milyen nyelven beszélek. Csak a tizedik mondatomnál ismertek fel egy angol szót, akkor jöttek rá, hogy angolul... De belejöttem, és kifejezetten jól menő ügyvédi irodám lett New Yorkban. Szerencsére az amerikaiak végtelenül toleránsak. Egy percig sem zavarja őket, ha valaki Vas megyei tájszólással beszéli az angolt.

Hosszan, nagy szeretettel beszél Amerikáról, szinte szerelmes rajongással.

– Úgy tűnik, ön nagyon megszerette második hazáját.

– Nekem mindig csak egy hazám volt. Amerikát tisztelem, becsülöm, végtelenül hálás vagyok, hogy évtizedekig otthont, kenyeret adott, de nekem ott is Magyarország volt a hazám. New Yorkban sem George Washington évfordulóját ünnepeltem, hanem Szent Istvánt...

– Miközben mi itthon az Alkotmány ünnepét, vagy jobb esetben az új kenyeret ünnepeltük...

– Így igaz. Amerikában – sajnos – magyarabb maradhatott a magyar, mint itthon. Én sohasem hagytam el magyarságomat, a hazámat. Csak kényszerűségből mentem el, menekülnöm kellett. Gyenge ember vagyok, féltem a szenvedéstől, a börtöntől... Úgy tekintettem: hosszúra nyúlt turistaúton voltam...

– Miért kellett menekülnie?

– A Demokrata Néppárt egyik vezetője, országgyűlési képviselője voltam. Már megindult a más pártokat agyonnyomó bolsevik gépezet. Láttam, csak percek választanak el a börtöntől, hiszen ilyen iromány jelentek meg rólam: „Az a Varga László, aki egy népellenes bűnös tárgyalását népellenes, demokráciaellenes bűntett elkövetésére, uszításra, a demokrácia szerveinek rágalmazására használja alkalmul, maga is a népbíróság elé tartozik, de ezúttal nem védőként, hanem mint vádlott." Az ÁVÓ már erős megfigyelés alatt tartott, nem volt más választásom, mint a menekülés...

– Ez nem túl vidám történet... Az akkori időkből nincs vidámabb emléke?

– Ennek is csak a vége vidám. Képviselőtársam, Pfeiffer Zoltán nem tartozott a kommunisták kedvencei közé. Különösen a korán elhízott, kellemetlen Farkas Mihály szemében volt szálka. (Rákosi is kövér volt, de legalább szellemes ember.) Farkas tudta, hogy Pfeiffer szívesen jár a Lúdláb étterembe vacsorázni. Egy este meglesette és a Lúdlábban csúnyán megverette a pribékjeivel. Másnap, amikor Pfeiffer kék-zöld foltokkal belépett a képviselőházba, minden szem felé fordult. A piros lampasszos tábornoki ruhában feszítő Farkas Mihály odakiáltott neki: „Na, milyen a Lúdláb?!" Pfeiffer nem maradt adós a válasszal: „Többet ér, mint a csirkeész!" Farkas elhallgatott: megérezte, a humor néha öl...

– Négy évtizedes távollét után nem volt nehéz bekapcsolódni a hazai politikai életbe?

– Nem. New Yorkban be akartak kapcsolni az ottani politikai életbe, kérdezték, nem vállalnék-e politikai előadásokat. Elhárítottam. Az ottani választópolgárok gondjai, problémái idegenek lettek volna nekem. Itthon, itthon vagyok, mert a lelkem mindig itt maradt, a hazai hírekről mindig tájékozódtam. Bárhova utazom az országban, tudom, mi érdekli az embereket, mi bántja őket, mire vágynak.

– Miben csalódott, amikor hazajött?

– Meglepett a közömbösség. Erre nem számítottam.

– Hogy bírja a sok munkát? Hiszen ön nem fiatal ember...

– De öreg se vagyok. Hatvan éves korombban abbahagytam az éveim számolgatását. Derűsen élek, ez fiatalít. 1944 decemberében a nyilasok börtönében tudtuk: akiért éjféltájban jöttek, azt kivégzik. Akkor megfogadtam, ha ezt túlélem, ha az isten kisegít, többé nem panaszkodom. Ha élhetünk, élnünk kell. És szolgálnunk. Ez tart fiatalon.

– Hobbija, kedvtelése?

– A színház. Magam is sok színdarabot írtam, az amerikai magyar társulatok valamenynyit bemutatták. Az egyik most Pesten is színre kerül. És hobbim a mesterségem is, az ügyvédi pálya.

– Milyen pert vállalna szívesen?

– Például szívesen védeném Grósz Károlyt. Serpenyőbe tenném vétkeit és érdemeit. Biztos vagyok benne, fel tudnám mentetni.

– Önből sugárzik a derű, az életkedv.

– Ezt harmonikus házasságomnak is köszönhetem.

– Sohasem veszekszenek?

– Soha. Feleségem chilei. Az ő anyanyelve spanyol. Nem is tudnánk veszekedni. Néha azért értjük meg egymást, mert nem értjük egymást... Csak azt sajnálom, hogy verseket sem mondhatok neki, és vicceket is hiába mesélünk egymásnak. Én nem értem a délamerikai poénokat, ő a magyar csattanókat...

– Tudna nekünk egy friss viccet mondani?

– Azt, hogy Pesten ma nincs egy igazi, jó politikai kabaré. Pedig ez a város mindig erről volt híres. Volt idő, a 20-as, 30-as években, amikor több kabaré működött egyszerre. Most meg? Hát kérem, ez vicc... Igaz, rossz vicc, de vicc...

FEJBE-RIZSA

A LEGGAZDAGABB MÉDIA
ELDORÁDIÓ

*

IGÉNYES RENDEZŐ
– Több levelet akarok azokra a fákra ottan!

*

SZÍNHÁZI MEGLEPŐ
DEUSZ EX MACHIAVELLI

*

DRÁMAI HELYZETKÉP
– Melindával Bánk rosszul bán.

*

TESTES SZÍNÉSZ
BALLON BRANDO

*

TÉLI TÁNCHÁZ
DISZKÓTOR

*

ISMERŐS KAMASZREGÉNY
Forr a bőr

*

REUMÁS REGÉNYCÍM
Diana meg a sósborszesz

*

BABILONI SZÉPÍTŐSZER
NABUKODEZODOR

*

ŐSKERESZTÉNY KÉMHÖLGY
KAZAMATA HARI
(Benjámin Judit közlése)

*

VÉNÜL A FÖLDALATTI
METRÓNA

*

BALESETES JÁRÓKELŐ
Ficammog

*

SZOMORÚ FOGLALKOZÁS
BUS ZSOFŐR

*

TELJES CSŐSZ
Silbakot lő

*

SZOMJAS A VADÁSZ
Beleiszik a sörétbe

*

VIHAR EGY POHÁR TERMÉKBEN
TEJFUN

*

ÜNNEPI EJTŐZÉS
LAKÓMA

*

A TAVALYI KLÓ
ÓBUDI

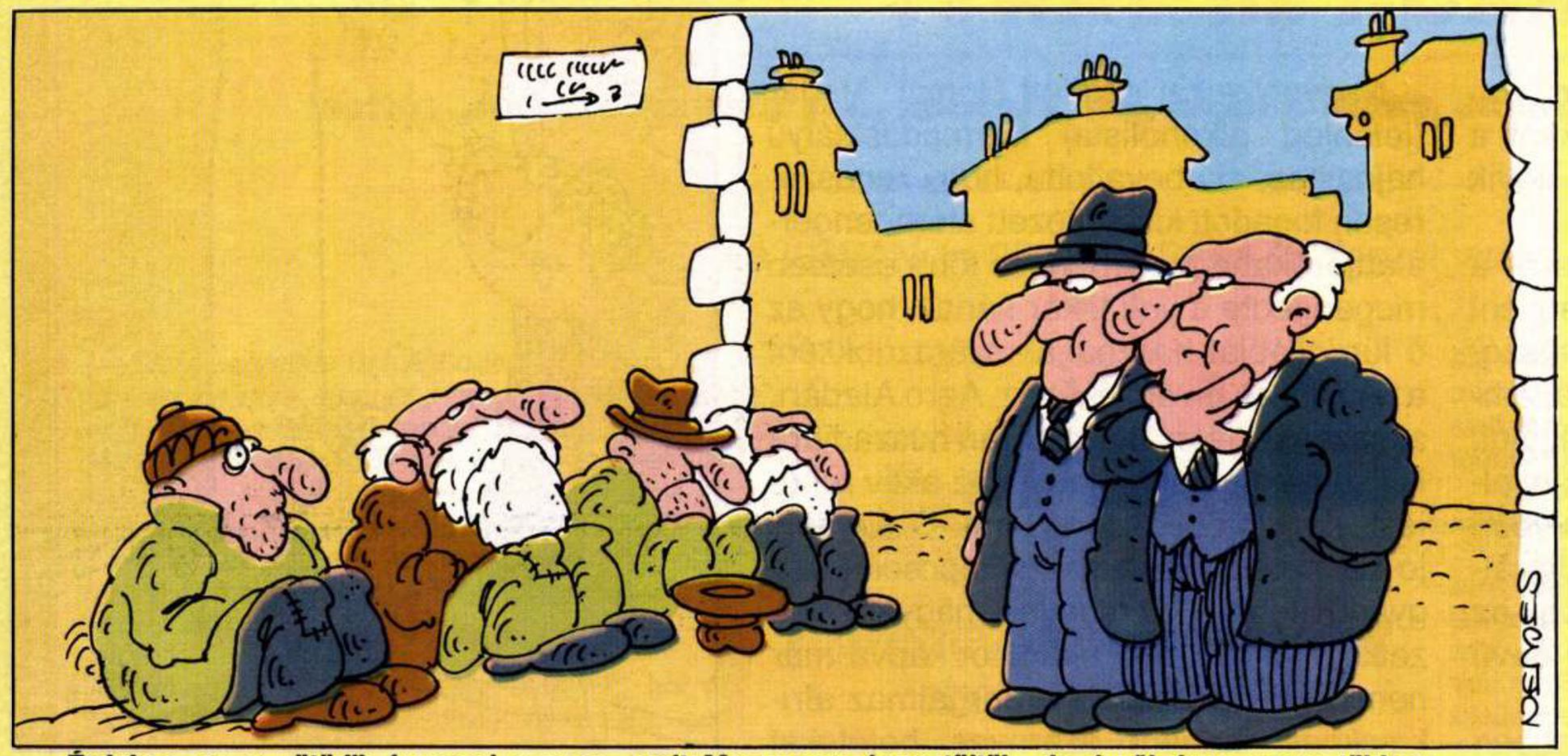
IZÉ

GAZDAGOK SZEGÉNYEK FARSANGJA

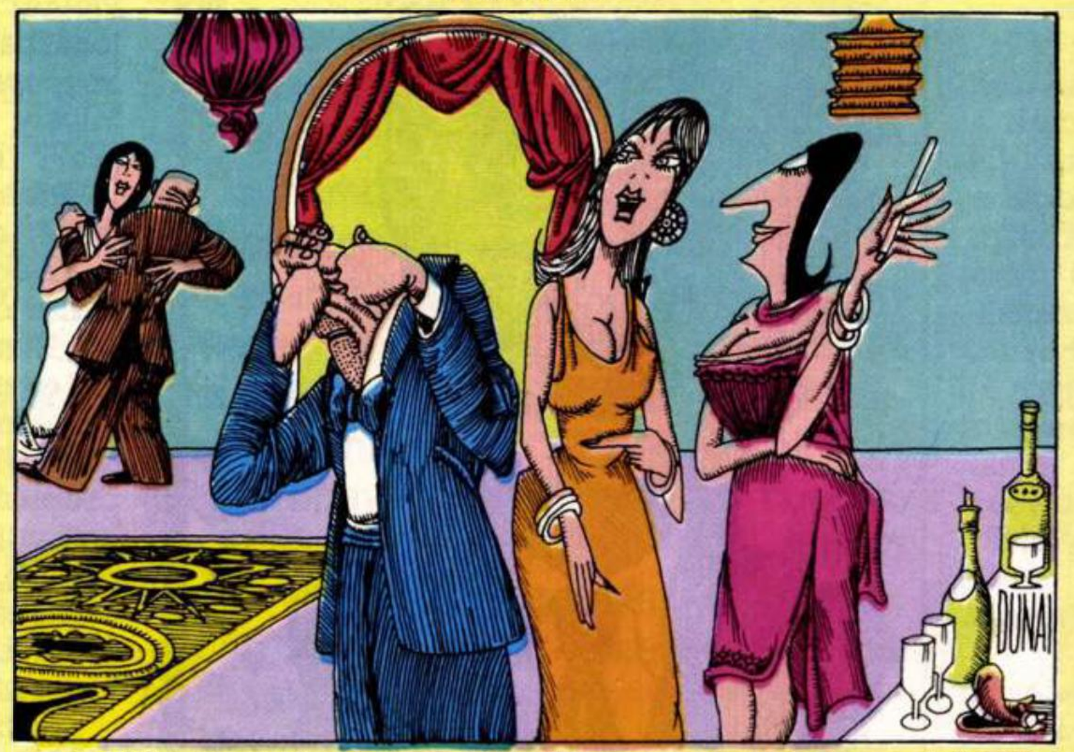




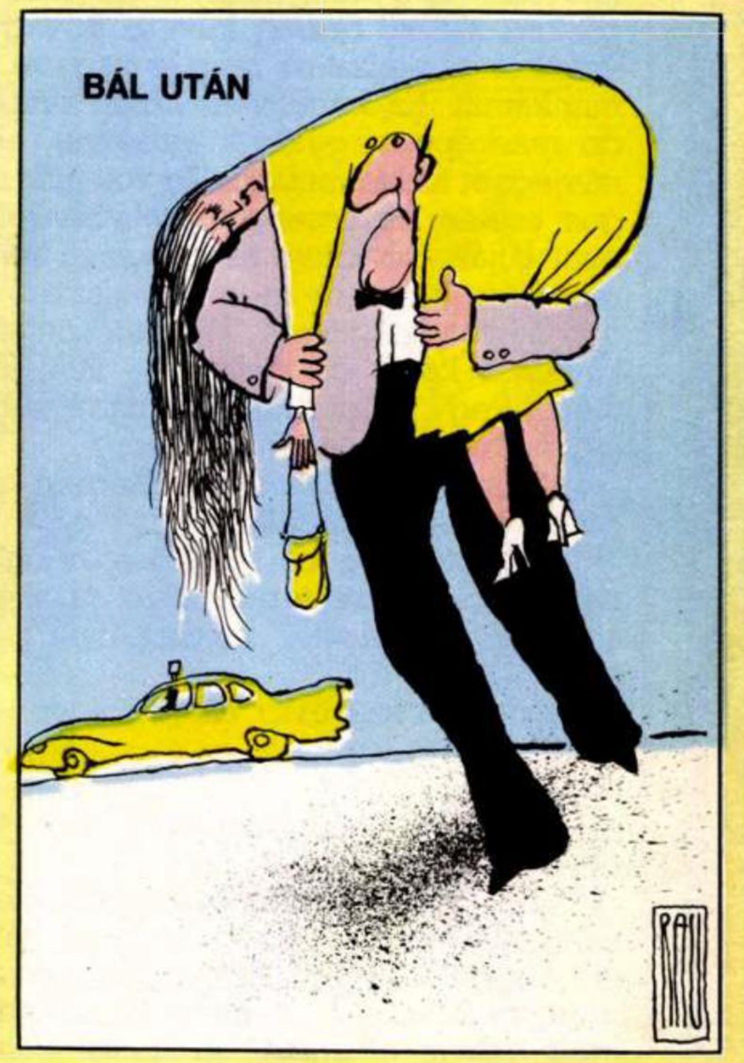
– Miért hoztál magaddal svéd–magyar szótárt, az estélyre, Gézám?
– Azt mondták, itt a svédasztal lesz vacsorára...



– Érdekes, ez az ötödik farsangi szezon, amit Magyarországon töltök, de évről évre egyre többen öltöznek koldusnak.



– Azt hiszem, valami műgyűjtő ellopta a ruhatárból a pufajkáját.



FARSANGI LOGIKA
Tézis: Fánkot kellene sütnünk.
Antitézis: Drágult a tűzifa.
Szintézis: Se fánk, se fánk...





– Kiszúrtad, hogy mindenki laétes cuccban feszít?



– Ne vigyorogjon! Nem bulira jöttünk. Az ékszereket szedjük össze a felrakott mancsokról...



– Emlékszel, tavaly milyen jót röhögtünk mikor koldusnak öltöztél.



– Idén úriembernek álcázom magam!...

CSUKÁS ISTVÁN:

Búcsú egy nadrágtól

Eredeted homály fedi,
hallgatag,
kifordított állapotban
kaptalak.

Lehet, hogy voltál jól ápolt
dandy-é,
lettél ifjú költőé, egy
senkié.

Ki nyűtt s hőben-hóban hordott
eleget,
s tétlen is száradon csapta
a legyet.

Feje alá rakott éjjel,
úgy vasalt,
s álmodott egy egész öltönyt,
s diadalt.

Vagyis hetet-havat, zsíros
álmokat
éhomra, s csikarta hozzá
a fogat.

Üres zsebed nagy szigorral
öldöklé,
s nem lelt benne soha mást, csak
az öklét.

Nadrágjához passzolt ő, mint
folt, s a zsák,
s hencegett, mint Cyrano de
Bergerac.

S dünnyög, szép szóra a nő mért
nem felel,
s a szerkesztő izgalmában
félrenyel,

mert mint holdas költői kép,
rímkovács
álma: térdnél kivillan a
térdkalács.

Hová is vesztél türelmes,
jó barát,
zálogban hagytalak, s molyok
foga rág?

Emlékembe visszahoz a
kegyelet,
mikor szívem tűnt időkkel
enyeleg.

BODNÁR GYULA:

NA BUMM, AKKOR MI VAN?!

Szexbombaként robbant a hír, miszerint valóságos arzenálra bukkant a rendőrség Posványos kisközség egyik elővárosának lakótelepén.

Lássuk azonban, hogyan vélekedik a dologról a lakók közössége... Elsőként a házmestert szerettük volna megszólaltatni, de ilyen foglalkozást űző állampolgárral senki sem tudott szolgálni. Özvegy Rudasné Odvas Eszter – a nyolcadikról – említette, hogy a tévében szokott valami vicét látni, de kulturáltabb lakótársai felvilágosították, hogy az nem az övék, hanem egy Majami nevű japán üzletember vicéje.

Kovács Tizenkettő Lajos, régebben nagyvállalati, most vasúti váltókezelő elmondotta, hogy a galambdúcot a volt megyei elsőtitkár fiúgyermeke hozta ide, mégpedig apja valamelyik vidéki kúriájából. Nevezett azt is közölte, az ő tiszte volt a váltóállítás, valahányszor szerelvény érkezett a pincéhez megépített iparvágányra. Mivel az iparvágány még a papa uralkodása idején zakatoló tervciklusban beruháztatott, távolabbit erről Kovács Tizenkettő elmondani nem tudott. Flúg Artúr, jelenleg állástalan mélytengeri- és lélekbúvár – elmaradt vörös segélyét pótolandó – rendszeresen részt vett a vagonok kirakodásában. Nevezett eskü alatt állította, hogy azokban játékfegyverek érkeztek, méghozzá olyanok, melyeket egyáltalán nem lehetett hadászati célokra felhasználni. Legfeljebb akkor, ha elsütésük előtt lőszert is tettek beléjük...

Nagyon sokat segített Homár Aladár (jelenleg alkoholista) harmadosztályú hajósinas, aki bevallotta, hogy rendszeresen fogadott kiselejtezett atom-tengeralattjárókat a pincében, és több esetben megengedte a volt titkár fiának, hogy az ő fürdőkádját használják szárazdokként a felújítások elvégzéséhez. Aero Aladárt, aki tizenkét felszállása során huszadjára is lezuhanván abbahagyta az aktív repülést, nem tudtuk szóra bírni. Ő ugyanis jó két hete megszakította kapcsolatait a gyanúsítottal. Egy magyar–magyar nemzetközi kft.-től jobb ajánlatot kapva már nem vadászbombázókat forgalmaz afrikaiaknak, hanem szárnyas betéteket olyan kispénzű kalifáknak, akiknek nem telik drága repülőszőnyegekre.

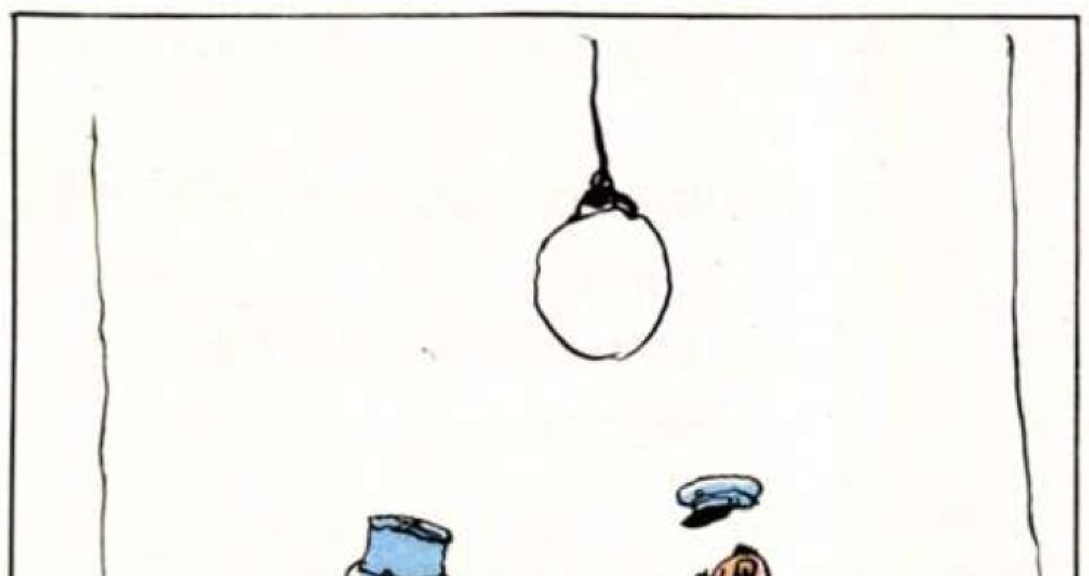
Nem voltunk restek arra sem, hogy megkeressük azokat a régi barátokat, akikkel a gyanúsított annak idején együtt homokozott a KISZ-vezetőképző táborokban. E pedigrés utódok egybehangzóan állították, hogy szó sincs fegyverkereskedésről, ezekre a holmikra csak azért van szükségük, hogy dzsiájdzsót játszhassanak. Azt viszont ők sem tudták, hogy honnan jönnek a cuccok.

– Egy orosz hozza neki – szólalt meg ekkor Aranka néni a földszint kettőből. – Még azt is tudom, lelkecském, hogy Koljának hívják!

– Biztos ebben, Aranka néni? – hüledeztünk, mint mindig.

– Hogyne lennék biztos! Néha csak úgy zeng a pince, hogy: „Faterkám, ide pa-Kolja, ...faterkám, oda pa-Kolja!...

LŐSZERRAKTÁR DEBRECENBEN, SZŰRÖS IVÁN LAKÁSÁN

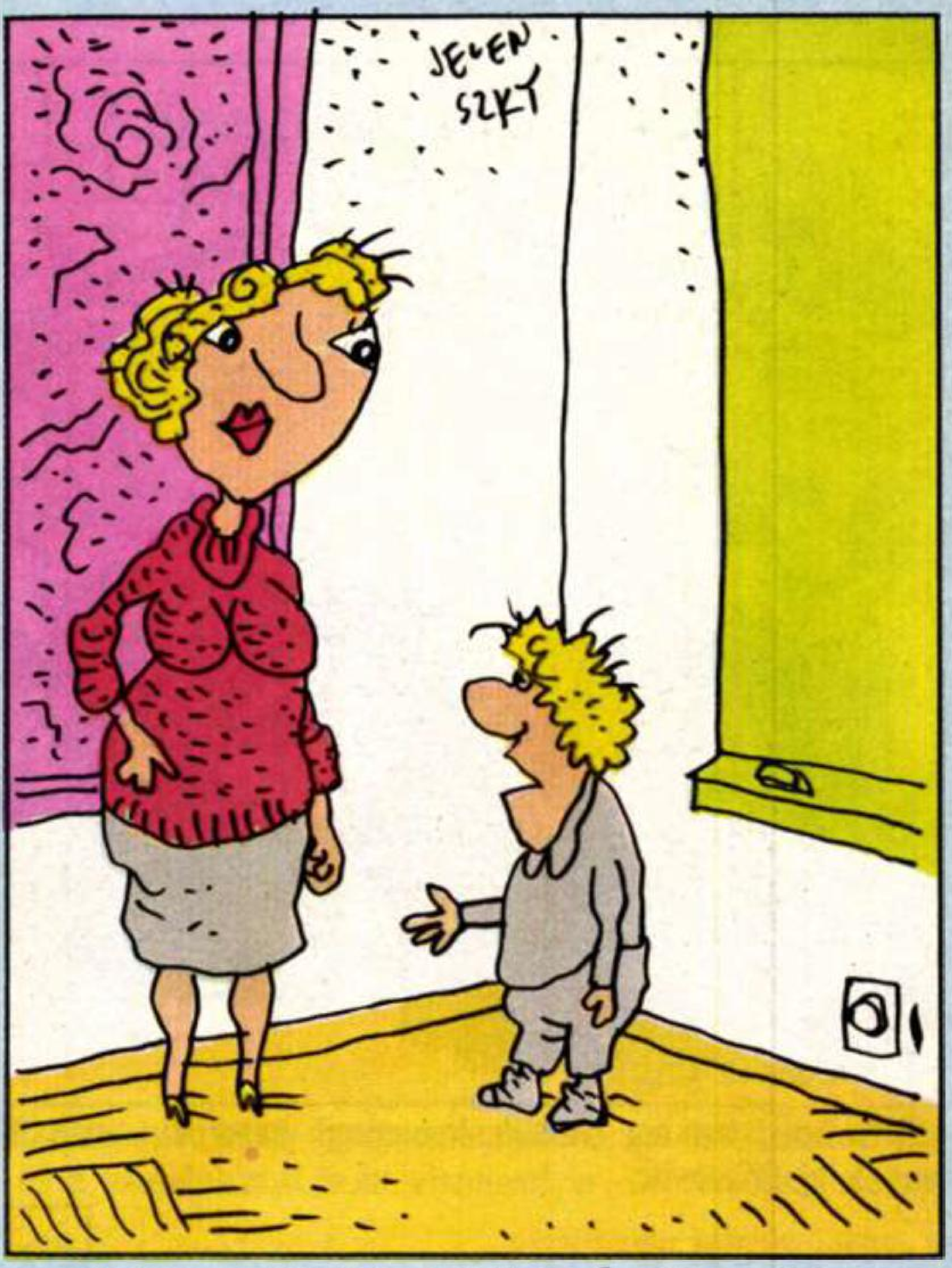


– Higgye el, főtörzs, a légióból hoztam emlékbe!



– Megkértem a fiamat, hogy a nevét S. Zűrös Ivánra magyarosítsa.

FÉLÉVI BIZONYÍTVÁNY



– A fater példaképe Göncz Árpád, ezért most fontolgatja a bizonyítványom aláírását.

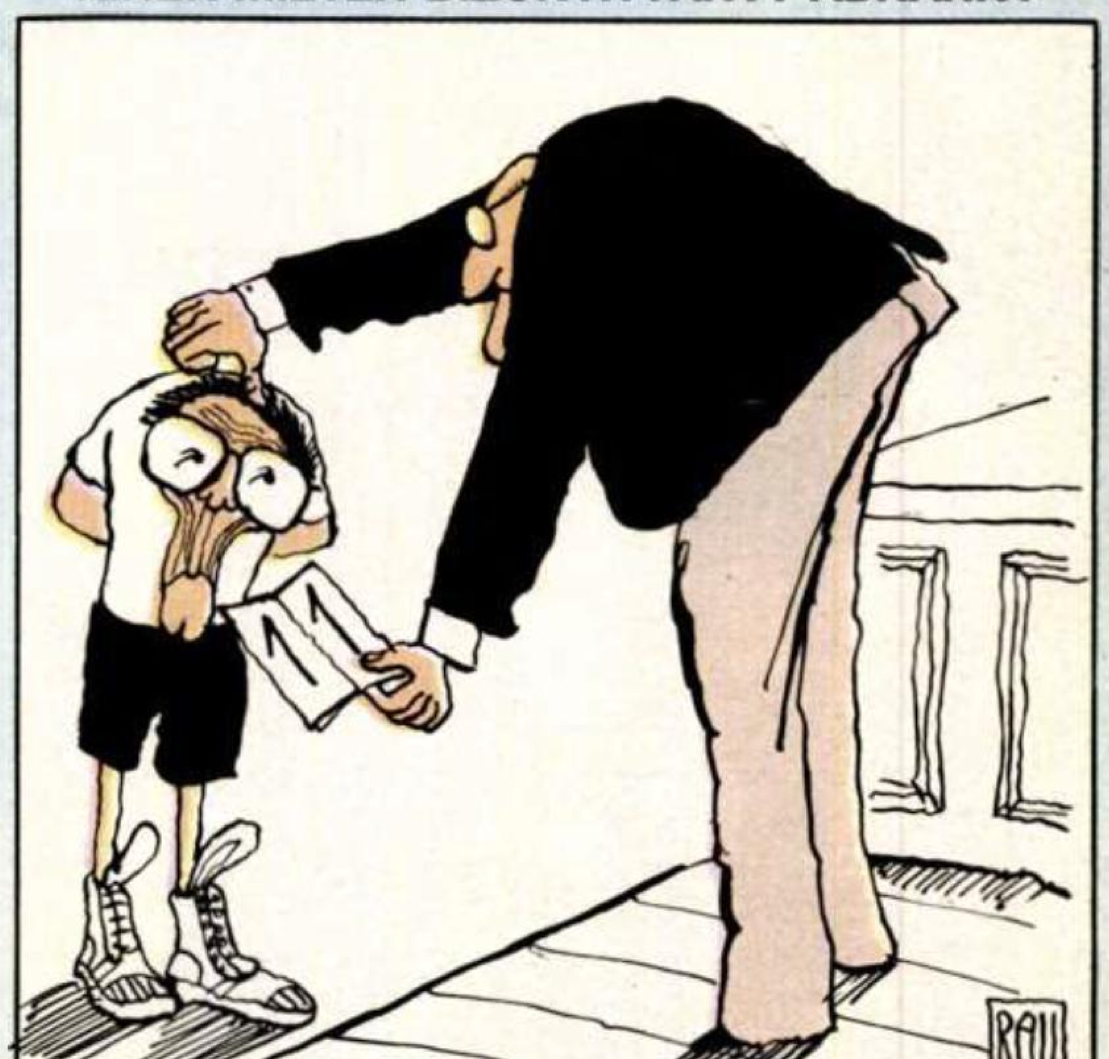
•



– Most mit csodálkozol? A gyerek látta a régi bizonyítványaidat és azt mondta, te lettél a példaképe.

•

KINEK MILYEN BIZONYÍTVÁNYT ADNÁNK?



– Hankissnak bukást.



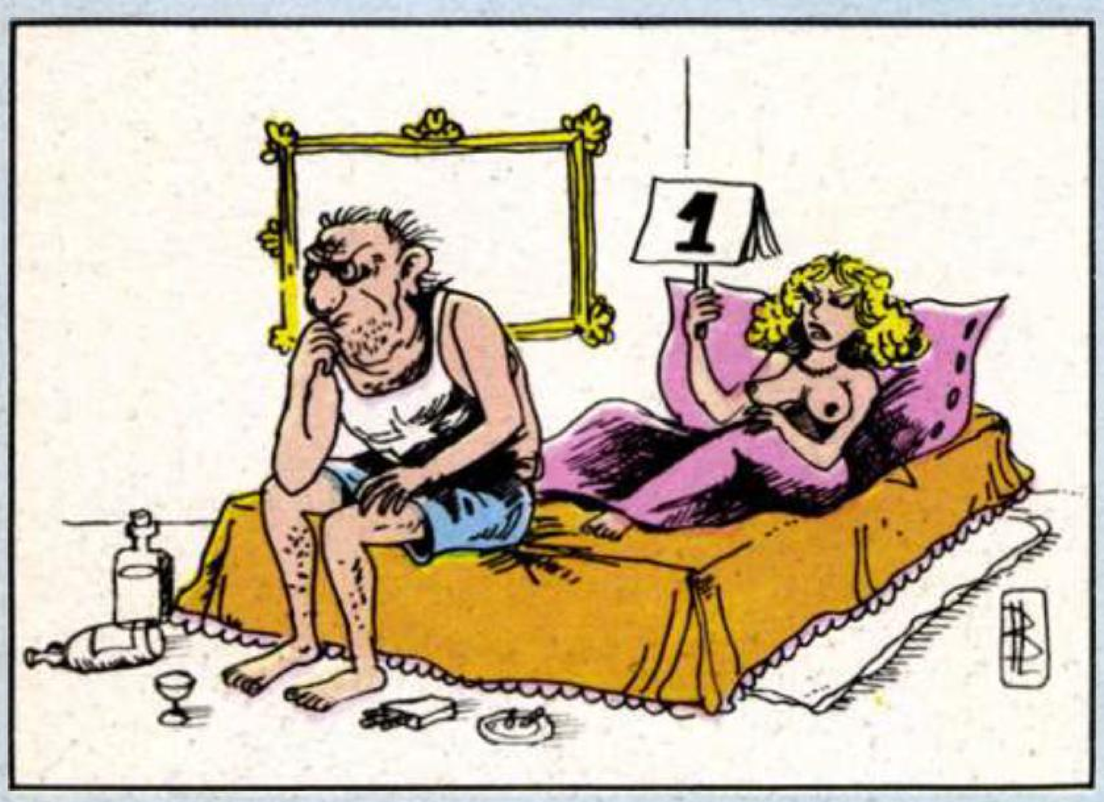
– Önök azok, akik nem tudják hazahozni a turistákat?

•

BIZONYÍTVÁNYOSZTÁS



•



Tovább szigorodik a KRESZ: A „NOCSAK" UTÁN HATÁLYBA LÉP AZ „EJNYE-BEJNYE"...

FÉLÉVI BIZONYÍTVÁNY

A HÁTRÁNYOS HELYZETŰ APA

Ifjabb Blokk Jenő sehogyan sem tudott elmélyülni. Bármennyire is bele akart feledkezni a kézművesség kialakulásának rejtett összefüggéseibe, a körülötte ólálkodó léptek folyton kizökkentették.

– Mit sündörögsz, apu, mit sündörögsz? – mordult fel végül. – Valami baj van?

Idősebb Blokk Jenő zavartan nézegette a szőnyeget, pedig az már új korában sem tetszett neki.

– Öö... semmi különös. A Bernáthegyi kér, hogy okvetlenül fáradj be hozzá. Tudod, a főnököm...

– Megőrülök! – jajdult fel a fiú. – Hát nincs nekem elég bajom? Az ember a lelkét teszi ki, neked meg csak a csibészségeken jár az eszed!

Idősebb Blokk Jenő dacos lett.

– Tudom jól, hogy a Bernáthegyi pikkel rám. Folyton azt nézi hol köthet belém.

– És mit ád az ég, mindig talál is rá okot. Na jó. Holnap bemegyek, pedig holnap háncskepesztő tarka güzüt kellett volna gyűjtenem. De bemegyek. Aztán majd beszélgetünk...

*

Amikor ifjabb Blokk Jenő az irodába lépett, Bernáthegyi kartárs éppen a haját túrta idegesen, pedig jobban is kímélhette volna azt a pár szálat, ami még megmaradt.

– Jöjjön csak, jöjjön, drága Blokk úr! Gondolom tudja, miért kértem, hogy fáradjon be.

– Csak sejtem – mondta ifjabb Blokk Jenő kimérten. – Mit csinált már megint az az égetnivaló?

– Nézze... az ön édesapja tulajdonképpen nem lenne tehetségtelen ember, azonban...

– Hagyjuk a rizsát, Bernáthegyi úr. Ne raboljuk egymás drága idejét. Nekem háncskepesztő tarka güzüt kell gyűjtenem, önnek pedig...

– Hát kérem, legyen erős. Az ön édesapja rendszeresen elkésik. Mondja, van önöknek ébresztővekkerük?

– Hát persze. Az órásnál. Így aztán néha későn ébred a lelkem.

– Könny szökik a szemembe. Azonban van itt még más is!

– Ne kíméljen, Bernáthegyi úr. Tisztán akarok látni. A hibák őszinte feltárása az első lépés azok kiküszöböléséhez. Meg ilyenek.

– Az ön édesapját többször is rajtakaptuk, amint munkaidőben – ahelyett, hogy hazánk teljes harapófogó-készletének együttes súlyát meghatározó számításokat végezne – titokban a trigonometria alapelemeinek megoldásán töri a fejét, és ilyenkor ördögi fények gyúlnak a szemében.

Ifjabb Blokk Jenő váratlanul ábrándos lett.

– Istenem, micsoda fickó! Egyetlen egyszer kíváncsiságból megkértem, hogy segítsen megoldani néhány feladatot, mert láttam, hogy úgysincs más dolga, mint hogy mosogasson, bevásároljon, takarítson és megjavítsa az elromlott háztartási gépeket. Nem is sejtettem, hogy ennyire a lelkébe markol a téma... Mi van még?

Bernáthegyi úrnak egyre keskenyebb lett a szája, és időnként váratlanul rángatózni kezdett.

– Ön igazán megértő. De a java még hátra van! Az ön édesapja a hazánkban található sertések átlagos hosszát tartalmazó aktákból papírsárkányt készített az asztal alatt.

Ifjabb Blokk Jenő fészkelődni kezdett, mint a táltos, ha parázzsal etetik. A csibész...! Pedig hogy húzta a száját, hogy neki igazán nincs ideje ilyesmire...

– Nem azért, mert az én apám, de boszorkányos keze van, az már szentigaz!

– Kezd félresiklani ez a beszélgetés, kedves Blokk úr! – vicsorgott a főnök. – A végén még szobrot állítunk ennek a mihasznának. Holott a minap is mit csinált? El tudja képzelni, hogy mit csinált?

– Ezért vagyok itt. Hogy megtudjam.

– Kérem. A legutóbbi értekezleten, amelyet a vállalatnál fellelhető radírok napi kopási értékének meghatározására hívtunk össze, az ön édesapja nem átallott regényt olvasni. A kőszívű ember fiait...!

– Ne csodálkozzék ezen, Bernáthegyi úr. A kőszívű kötelező olvasmány.

– Igazán...? Momentán nem emlékszem, hogy ilyen intézkedést hoztam volna.

– Ez mindenképpen nemes lélekre vall. A mi tantervünkben azonban szerepel. Úgyhogy mindenképpen el kell olvasnia szegénynek, ha meg akarja írni az olvasónaplómat. Nem mondom, időbe telt, amíg rávettem, de higgye el, jó szóval sok mindent el lehet érni nála.

A főnök hátradőlt, és nagyokat fújt, miközben magába fojtott néhány igen erőteljes mondatot.

– Hát... mindenképpen örülök, hogy befáradt – mondta végül rekedten. – Ön felnyitotta a szememet.

– Igazán kedves. De hát az ember ott segít, ahol tud. Meg aztán mégis csak az apámról van szó. Legyen nyugodt, ezután szigorúbb leszek hozzá.

– A világért se tegye!... Az ön édesapja végül is egészen derék, jóravaló ember. Többet kellene törődnie vele. Már megbocsásson, de ön mellett igen nehéz felnőttkora van, már-már hátrányos helyzetű felnőttnek számít...

*

Idősebb Blokk Jenő szorongva toporgott a fia előtt.

– Beszéltem a főnököddel – mondta szárazon a fiú. – Most az egyszer még kihúztalak a csávából.

A papa lesütött szemmel, megkönnyebbülve hümmögött valamit.

– Na, jó – enyhült meg végre ifjabb Blokk Jenő. – Borítsunk fátylat az ügyre. És most ess neki a fizikának, mert megint éjfél lesz, mire elkészülsz vele. Márpedig nem szeretnék még egyszer arról hallani, hogy elkéstél...

CSER GÁBOR

HAZAI

ITT A MAGYAR NAGYTŐKE



– Hijnye, az Istókját, gazduram! Aztán hogyé aggyák azt a fránya Centerumot?

REPREZENTATÍV ZOKNI

Beléptem a reprezentatív belvárosi divatszaküzletbe. Tiszteletemre felsorakozott a bolt teljes személyzete. A díszbe öltözött üzletvezető rövid ünnepi beszédben méltatta értékes munkásságomat. Felzengtek a harsonák, egy kereskedelmi tanulólány sót és kenyeret nyújtott át, majd az üzletvezető hódolattal érdeklődött, mit óhajtanék vásárolni.

– Egy bokafixes zoknit kérnék – rebegtem elfogódottan.

– Edit, kérem – fordult egy tündérszép eladónőhöz az üzletvezető –, szolgálja ki a kedves vevőt.

A gyönyörű lény kihúzott egy fiókot, és elém tett egy pár bordó zoknit. – Csak az ön részére tartjuk – suttogta bizalmasan. – Norvég tudósok évekig tartó kísérletezésének gyümölcse. Tartalmazza a testre jótékonyan ható vitaminokat és nem engedi ki a meleget, nem engedi be a hideget. Tökéletesen felveszi a láb formáját, és megszünteti a bokasüllyedést. Ez az évszázad zoknija. Az ára mindössze 641 forint. Becsomagolhatom? – kérdezte a szépség.

– Megmondom őszintén, valami egyszerűbb dologra gondoltam – szóltam elpirulva.

– Máris adom – intett szolgálatkészen az angyal. – Tessék, egy pár eredeti atommeghajtású zokni. Gyönyörű viselet. A felső tízezer zoknija! Káprázatos szuper kivitelben. Az ára csupán 575 forint.

– Még ennél is egyszerűbbre gondoltam – leheltem alázatosan, miközben eltűntek mellőlem a harsonások és az üzletvezető is kemény, katonás léptekkel visszament az irodába. A kiszolgáló hölgy most már komor tekintettel mustrált végig:

– Tessék, egy pár jó fuszekli. Dupla szövésű, feltűnően elegáns viselet. Az ára alig 308 forint.

– Még szerényebb zoknit szeretnék – suttogtam mindenre elszántan. Ekkor a kis tanulólány odajött és visszavette tőlem a fogadásnál átnyújtott kenyeret és sót.

A szép eladónő szeméből mínusz húsz fok hideg áramlott felém:

– Hát akkor, mi kéne, ha vóna?

– Az az 52 forintos bokafix onnét a második fiókból – nyögtem ki lángvörösen.

Méla undorral dobta elém a zoknit a bájos teremtés:

– Figyelmeztetem, hogy ez csak közönséges príma minőség.

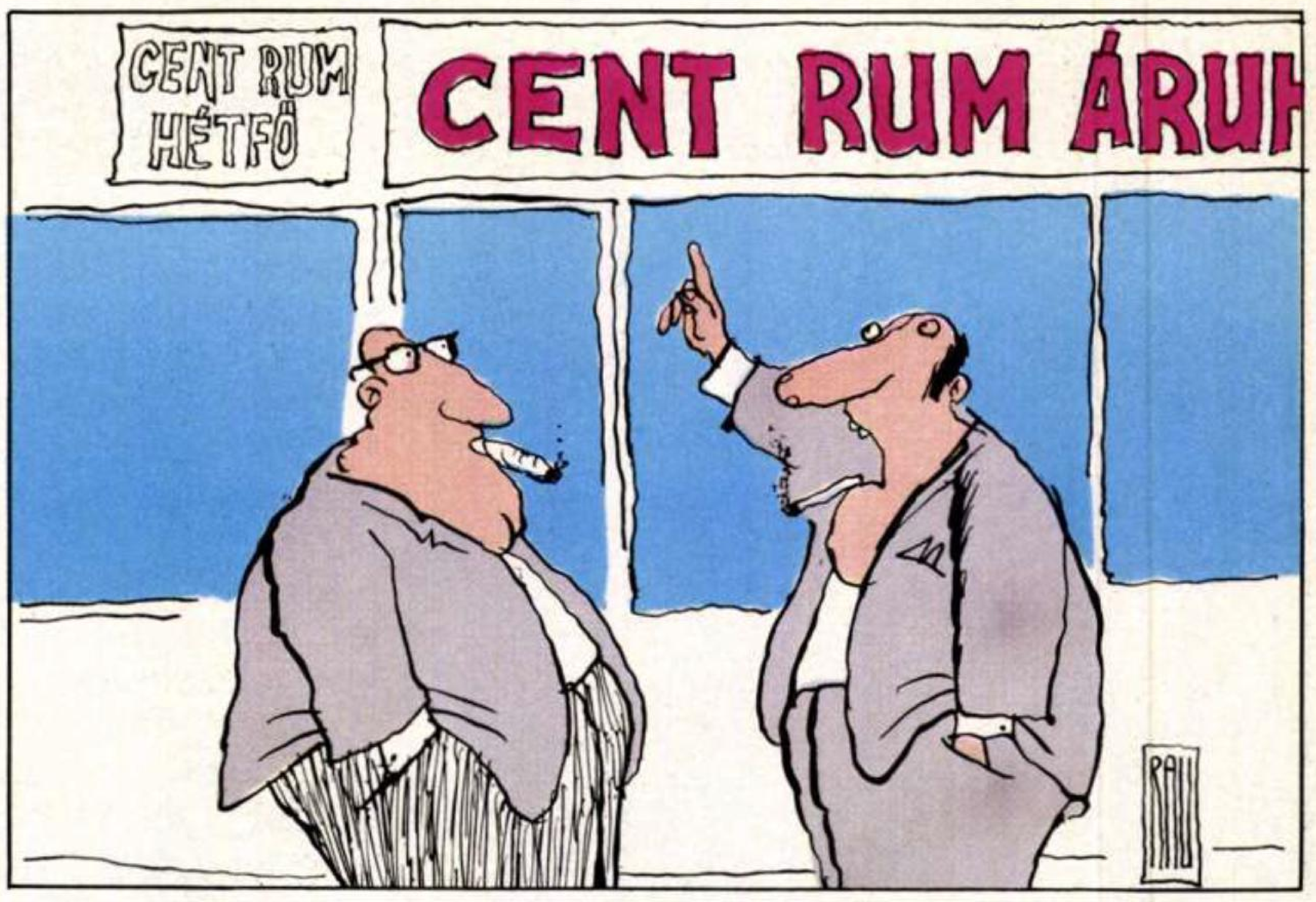
– Nem baj, nekem megfelel – mormoltam alázatosan.

Fizettem és a személyzet megvető tekintetétől porig sújtva, kiszkoltam a boltból.

Éppen idejében, mert az ajtóban már fenyegetően ott állt a kidobóember.

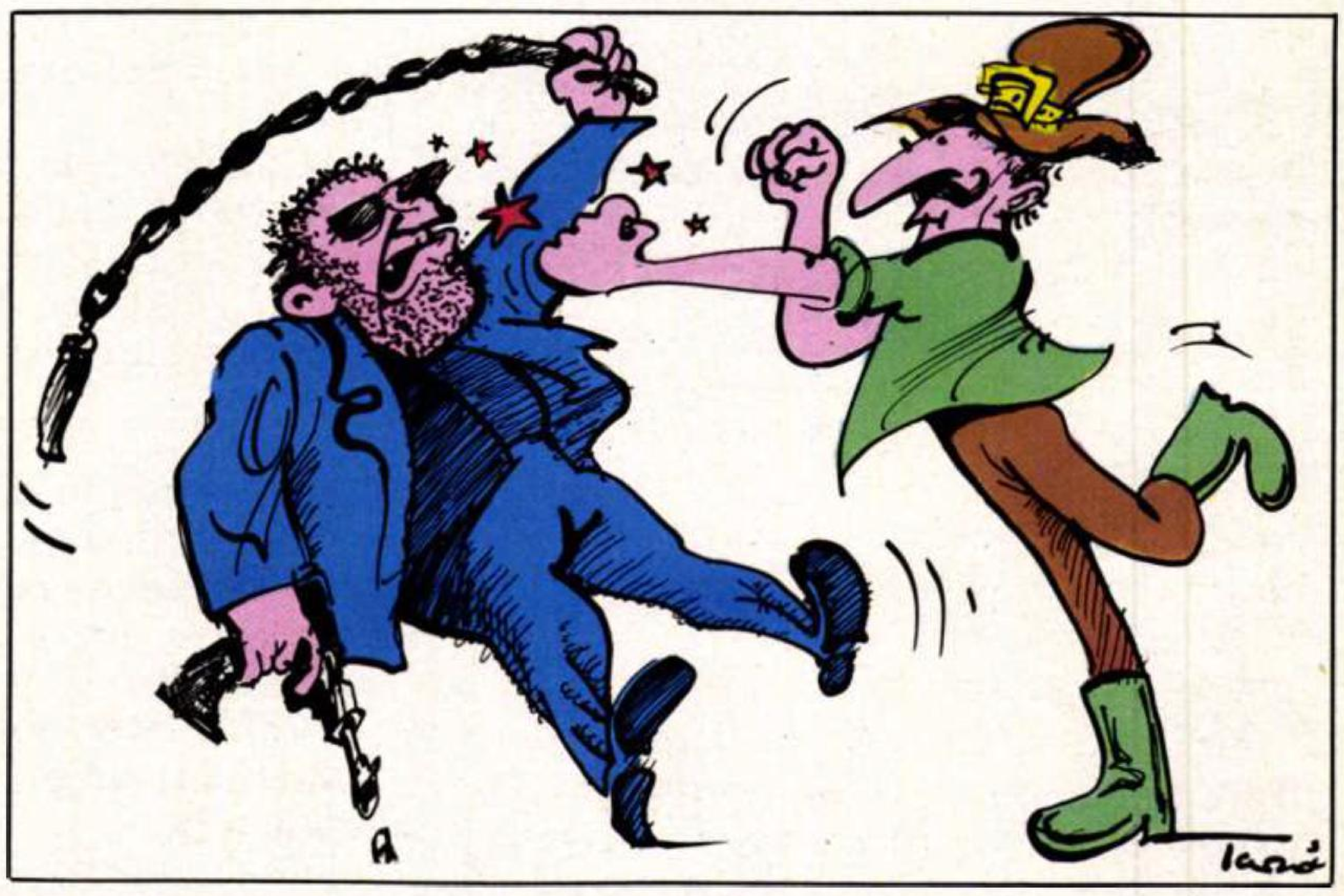
GALAMBOS SZILVESZTER

ELADJÁK A CENTRUM ÁRUHÁZAT

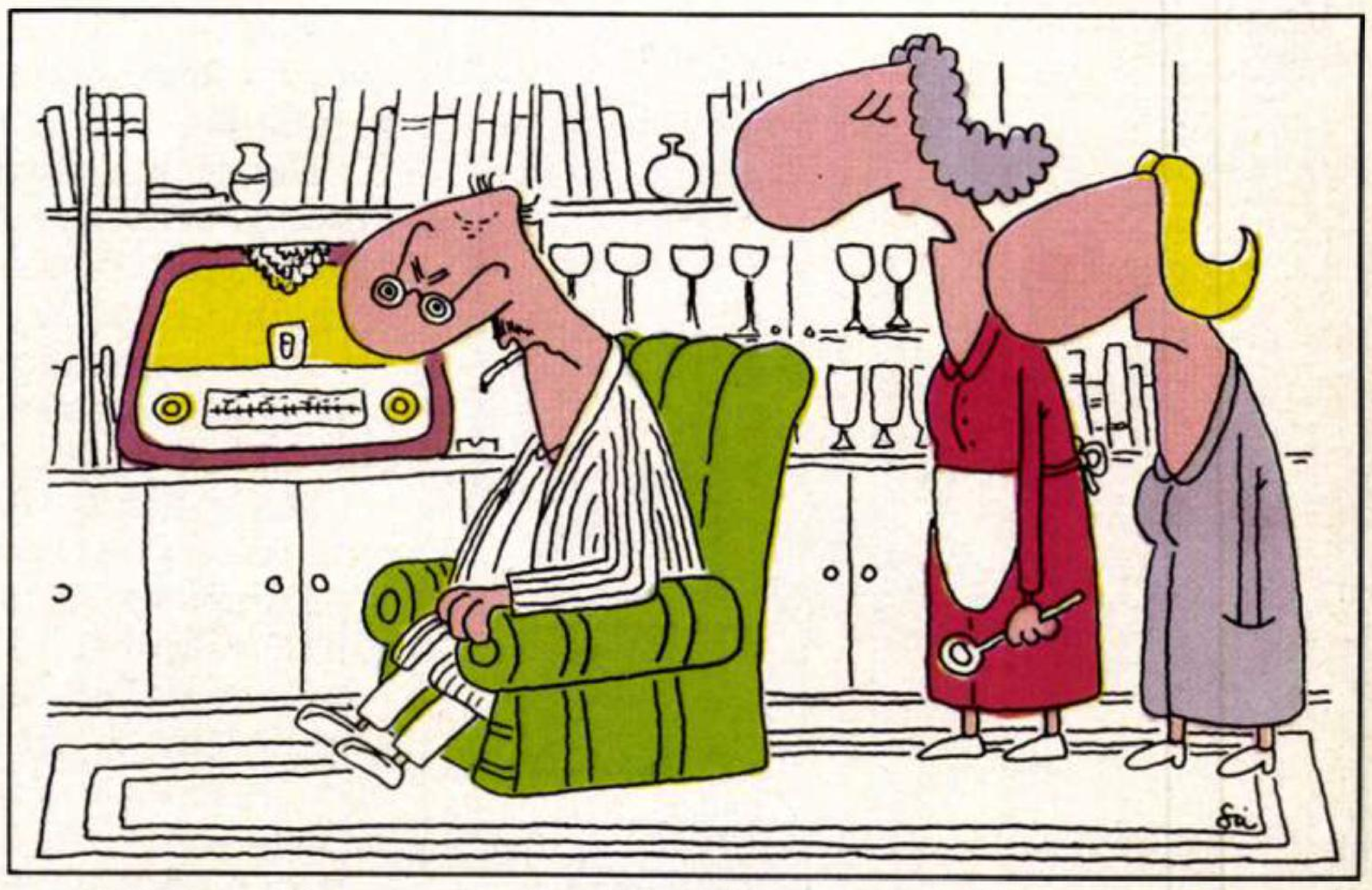


– Biztos nyereséges leszek, mert csak cent rumokat fogok benne árusítani.

JOGÁLLAMISÁG



– Ezt a balegyenest mélységesen jogsértőnek tartom.



– Tudod, a Géza egy igazi spártai jellem, a médiaháború végéig csak a Szabad Európát hajlandó hallgatni.

PÁRTALAPÍTÁS



– Elnökünk, pénztárosunk, komisszárunk már van, csak a tagságot kéne beszerezni.



M O Z I

„Már korán meglátogatott a szorongás kék madara."
(Woody Allen)

Zsöllye. Csillogó szemek, frivol csevej és áhítat, türelmetlen simogatások, lassan *halkuló* fények, *ropogós* sósperec. Mozi.

Régi idők mozija. Vertov és Eizenstein, Keaton és Chaplin, Asta Nielsen és Rudolf Valentino, Karády Katalin és Jávor Pál.

És filmek, persze, filmek. *A képpé varázsolt idő.* Greta Garbo a Krisztina királynőben, A nagy ábránd von Stroheimmel, az Aranypolgár Orson Wellestől, Anna Magnani *arca* Rossellini Róma nyílt városában, De Sica Biciklitolvajokja... Fellini, Kuroszava, Bergman, Tarkovszkij, Jancsó.

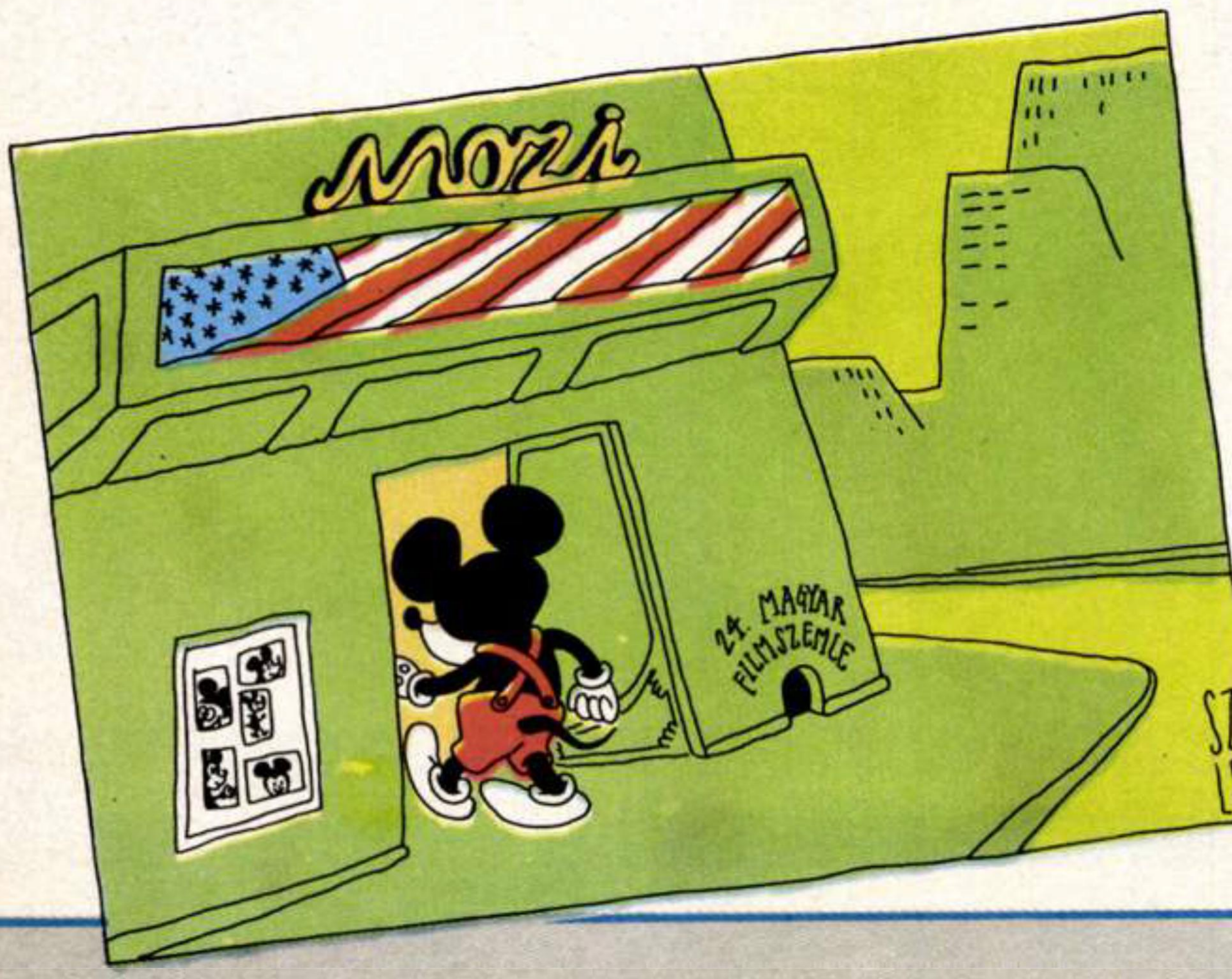
Mifelénk a ráérősebbek mostanság szívesen *médiáznak,* a kérdés: a kormány avagy az ellenzék által szavatolt pártsemlegesség a pártsemlegesebb-é. S a kulisszák mögött: vajon '94-ben ki mellett teszi le a voksát a dallasi Dzsoki, ki mellett korteskedik majd Vágási Ferink?

Böngészgetem a Magyar Televízióban sugárzott *opuszok* tetszési és nézettségi mutatóit, a legfrissebbeket. Hölgyek és urak, nyugalom: az első tíz között nincs politikai műsor. A publikumot pedig nem lehet leváltani, ugye.

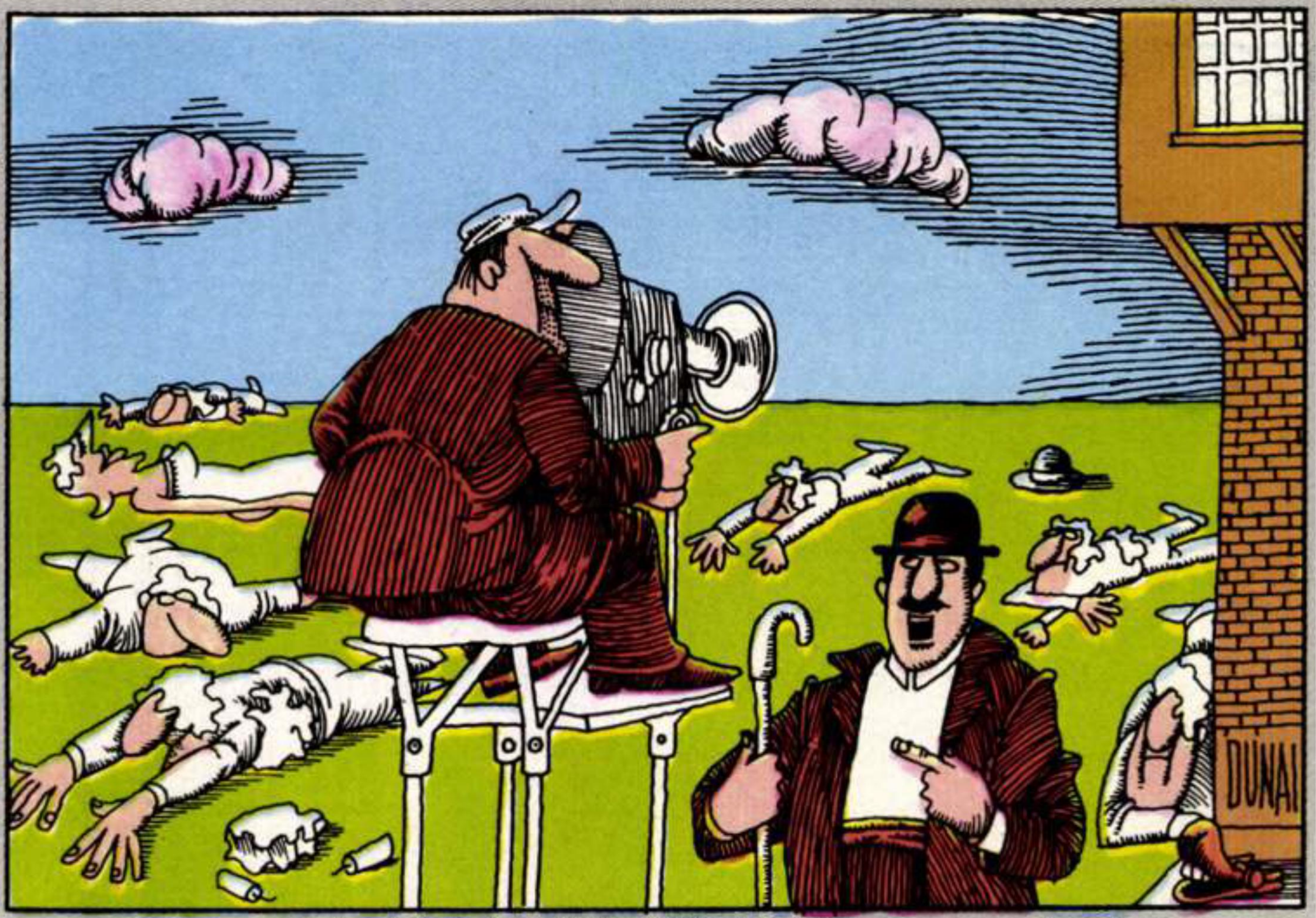
Szorongok *azért.* Üstdobok szólnak, remeg a levegő, én meg *hárfázok* itten. Fejemet homokba? Nem. Bátor strucc vagyok a reptéri betonon.

Pereg a film: A demokrácia diszkrét bája. (Ez munkacím csupán.) Szereplői vagyunk mindannyian. Barátaim, vigyázzatok! A felvevőgép nem tűri a ripacskodást.

WALTER BÉLA



ÖSMOZI



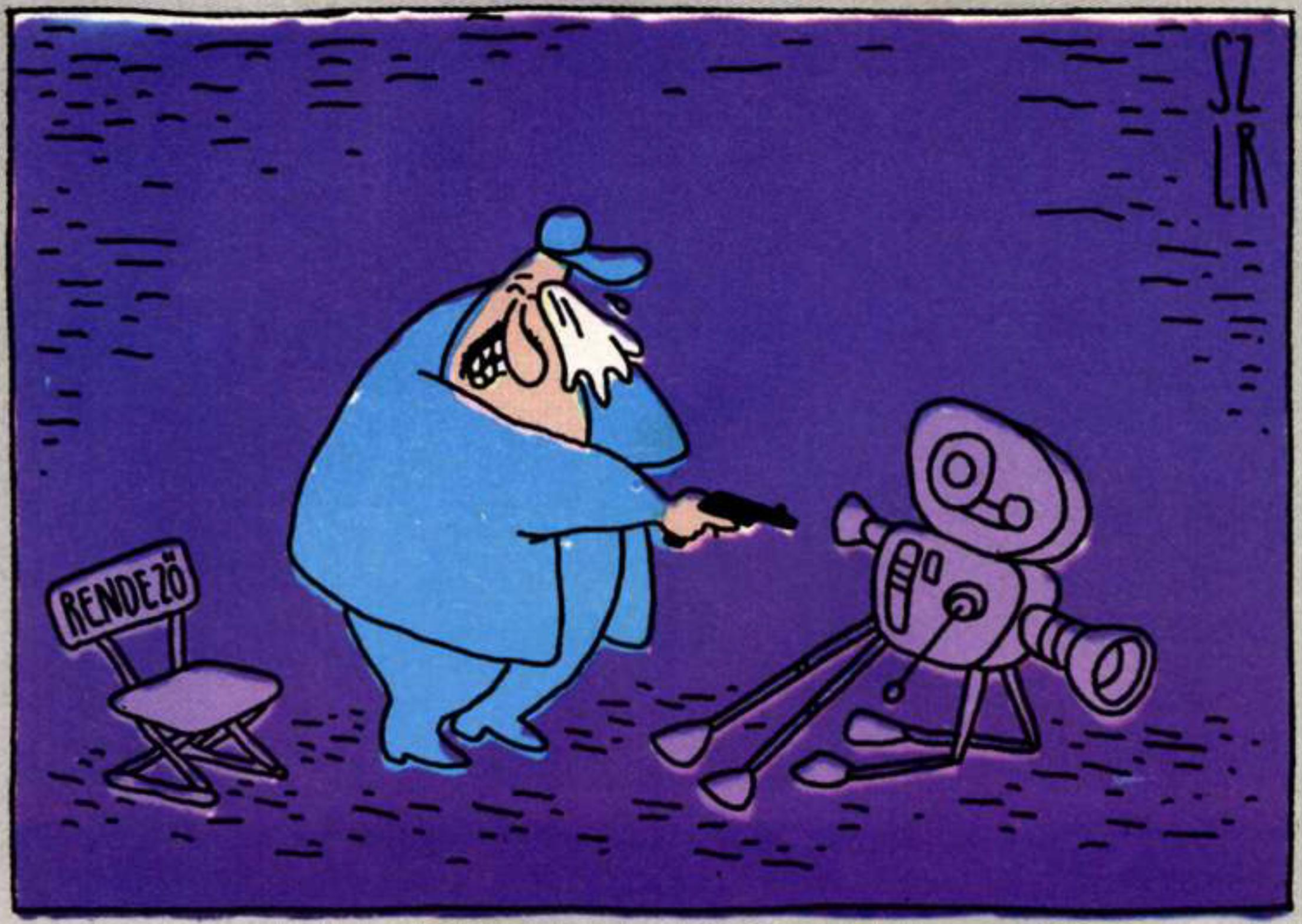
– Operatőr úr, a filmgyári cukrászt azonnal ki kell rúgni, mert keményre sütötte a habostortát.

TAPINTAT



– Állj! Egy lépéssel se tovább, magát az isten is Kvazimódónak teremtette.

A VERSENYLÓ HALÁLA



MAGYAR MURPHYK

LORD COHEN TÚLÉLÉSI SZABÁLYA

Ha egészséges akarsz maradni, tartózkodj a betegségektől.

ANTHONY A KÉTKULCSOS ELŐNYEIRŐL (TV-KOMMENTÁR)

Ha eltekintesz az alapvetőktől, megtakaríthatod a nyugdíjad.

MURPHY PARADOXONA

Bármily furcsa, a rosszat mindég a jó érdekében csináljuk.

PEER KERTTULAJDONOSI OKOSKODÁSA

Ha nagy az udvarod, sok szemét fér el benne.

TUSSMAN A FEHÉR HOLLÓRÓL

A vidám humorista ritka, mint a szentimentális politikus.

AIGNER OPTOLÓGIAI TÖRVÉNYE

A délibáb általában a síkság felett, ha magyar, akkor az alagút végén látható.

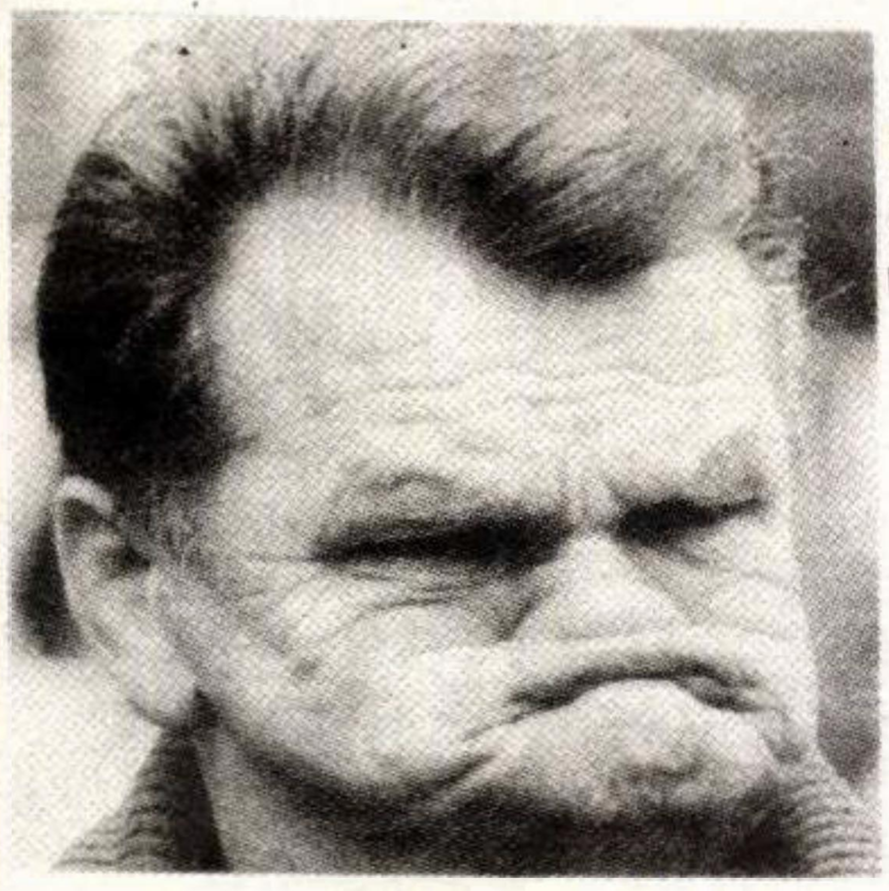
BECSEI MIKLÓS

VÁLTOZÓ NÉPSZOKÁSOK



– Itt van ez a két szimpatikus hagyományőrző fiatalember, azt mondják, jönnének ők is törököt riogatni.

TURKÁLÓ



Az ember olvassa a lapokat, hallgatja a rádiót, nézi a tévét, és gyakran – ökölbeszorul a feje!

Persze, pofa kell hozzá!
(A Mai Napban találta: Zima Rozália, Békéscsaba.)



Hát ha valaki ezek után nem ebbe a taxiba ül...
(A Délkeletből ollózta: Zima R., Békéscsaba.)

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ

Szerkesztő:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztő:
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 325 Ft, fél évre 650 Ft, egy évre 1300 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/06-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantirna South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B-1000 Bruxelles. **Brazília:** Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bkl. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg. Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D-5000 Köln 1. **Norvégia:** Narvesen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S-10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S-10425 Stockholm; BTJ Biblioteksstjanst AB. Box 200, S-221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif. Torre Alfa 7 piso Caracas.

Az ötvenes években a színészeket is szemináriumra járatták. A szeminárium-vezető időnként kérdéseket tett fel, hogy megállapítsa a művészek „fejlettségi szintjét".

– Mint tudjuk, elvtársak, a szocializmus a kapitalizmus ellentéte. Ki tudná ezt egy példával bizonyítani?

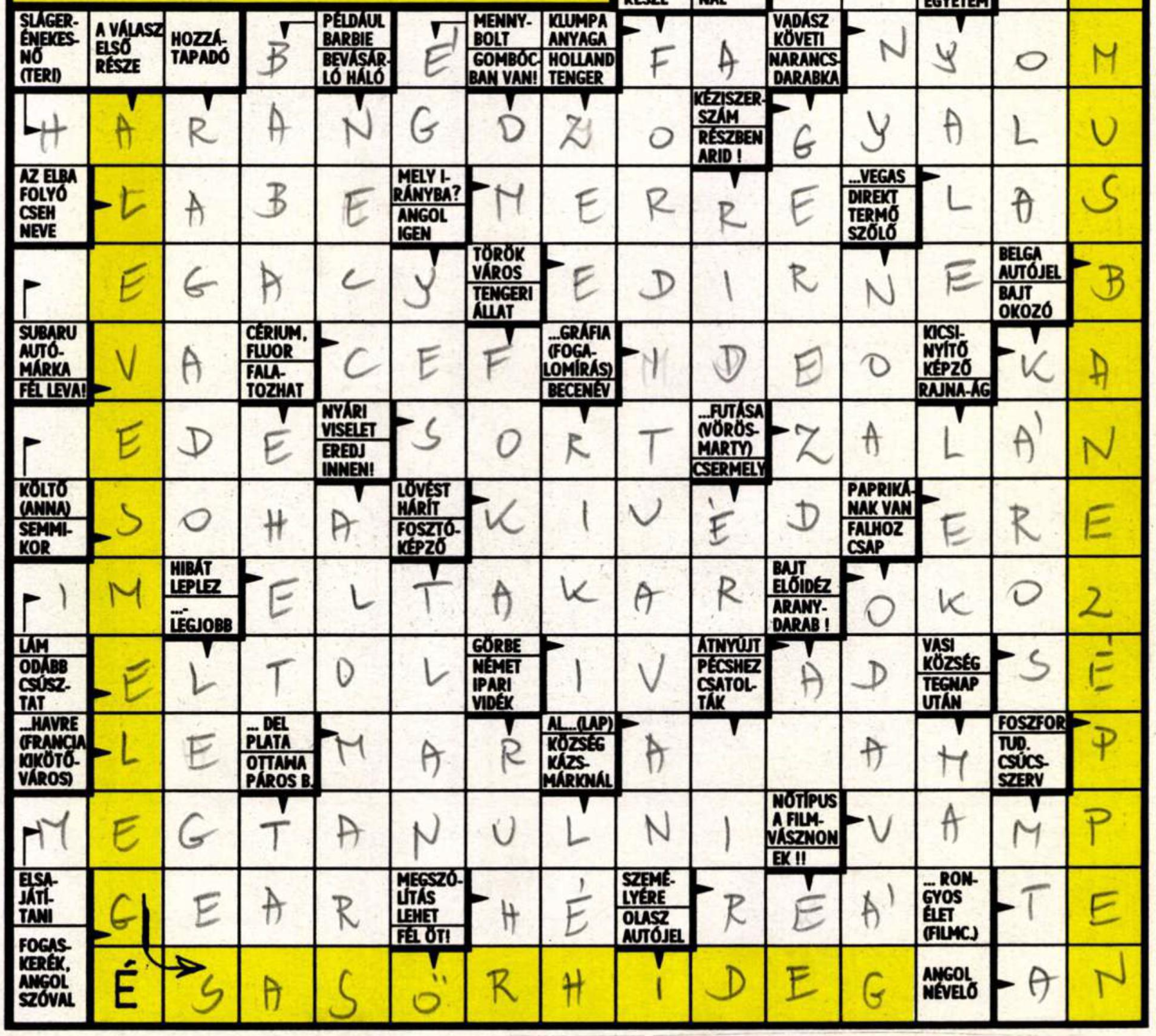
Latabár Árpád így válaszolt:

– A kapitalizmusban ... (befejezés a rejtvényábra hosszú soraiban).

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: február 16.

A 3. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

„Na és? A Traviata hányszor ment?"

Dedikált könyveket nyertek:

Szabó Gáborné,
6636 Mártély
Harasztosi Csaba,
4164 Bakonszeg
Kiss Mária,
6724 Szeged
Kósa Gyula,
4823 Nagydobos
Deák József,
1172 Budapest
Tóth Endre,
8191 Öskü
Hajba Endre,
8200 Veszprém
Lengyel Józsefné,
2721 Pilis
Sárkány Pálné,
7500 Nagyatád
Barabás József,
9400 Sopron

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre.

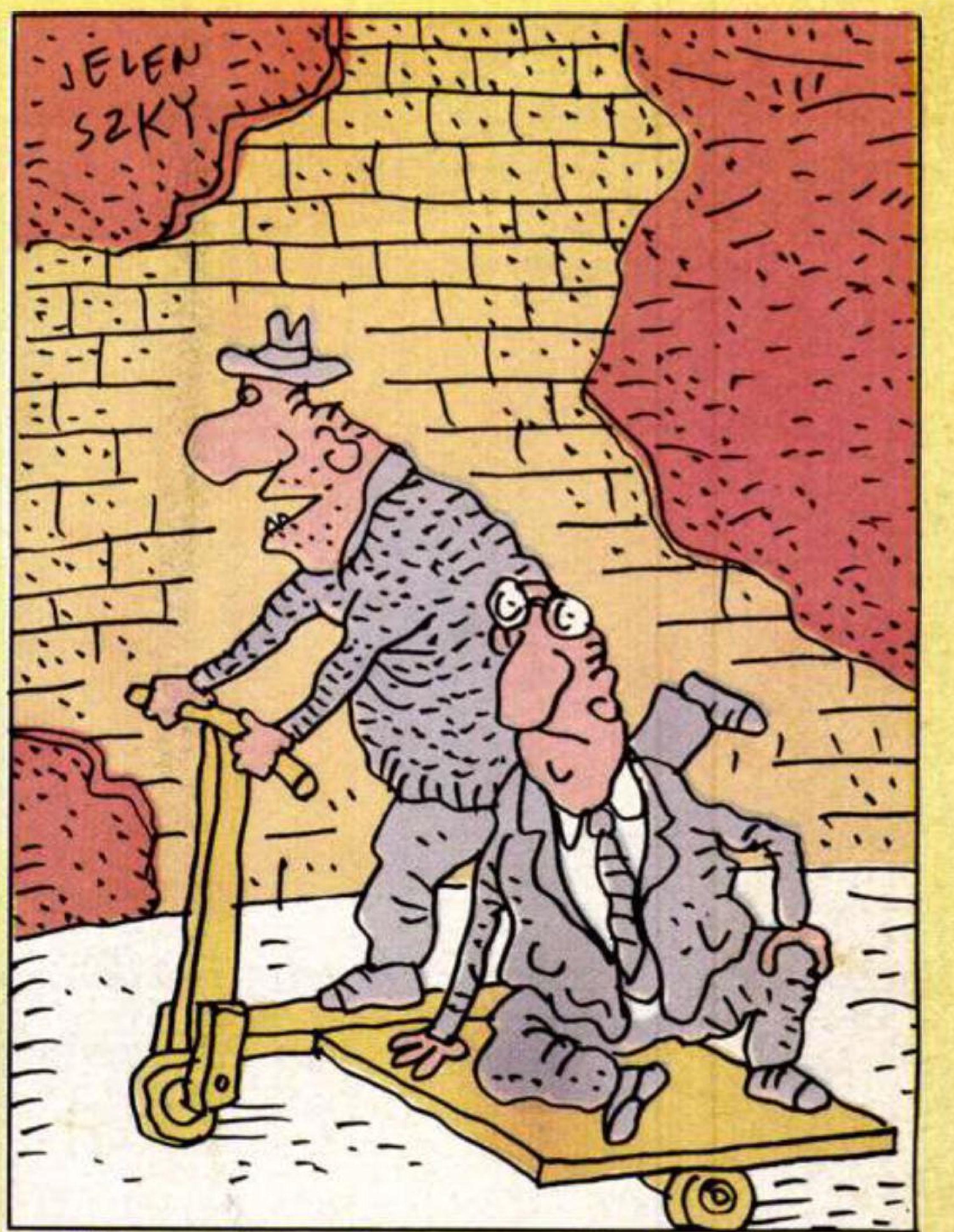
KISNYUGDÍJ



– Ma te mész le levegőzni, és én veszem be a C-vitamin-tablettát.

VALENCSIK VISSZAVONULT





– Manapság az is nagy eredmény, igazgató úr, hogy talpon tudunk maradni.

TARNÓCZY ZOLTÁN: *Egy dolgos élet*

